

Rosette

Melisandina želja

Rosette Rosette

Melisandina Želja

Аннотация

Sustret dvoje usamljenika u zanosnom okruženju izmišljenog škotskog sela polazna je tačka jedne velike ljubavne priče pune iznenađenja. Glavna junakinja Melisanda Bruno, devojka koja je želela da dodirne dugu, jer je njen svet crno-belo. Na drugoj strani je njena velika ljubav Sebastijan Meklejn, pisac koji je vezan za invalidska kolica.

Содержание

Glava prva	7
Glava druga	18
Treća glava	40
Četvrta glava	52
Peta glava	66
Šesta glava	84
Glava sedma	98
Конец ознакомительного фрагмента.	99

Rosette

Melisandina želja

Na srpski prevela Vojislava Janković

Naslov originala na italijanskom: La ragazza dagli arcobaleni
proibiti

Italijansko izdanje: Youcanprint

Naslov: Melisandina želja

Autor: Rosette

Na srpski prevela Vojislava Janković

Izdavač : Tecktime

All rights reserved - Rosette © copyright 2015/2017

Mom suprugu Luki Rađiju koji je živi dokaz da nikada ne treba da se predajemo i da treba da imamo strpljenja da sačekamo pravu osobu. I da ciničnih osoba ima mnogo, ali romantičari na kraju, ipak, pobeđu.

Glava prva

Podigla sam lice nudeći ga blagom vetru. Taj lagani povetarac učinio mi se dobar, skoro prijateljski, znak da se moj život menja i to ovog puta u dobrom smeru.

Desnom rukom sam čvršće stegla ručku kofera i, sa puno pouzdanja, nastavila put.

Moj cilj nije bio daleko, sudeći bar po ohrabrujućim objašnjenjima vozača autobusa i nadala sam se da su bila iskrena, a ne samo optimistična.

Kad sam stigla na vrh brdašca, zastala sam i da bih se izduvala, a i zato što nisam verovala svojim očima.

Skromno kuća? Tako je rekla gospođa Mekmilijan u našem telefonskom razgovoru, iskrenošću tipičnom za ljude koji su navikli da žive u seoskoj sredini. Sigurno se šalila. Nemoguće da je mislila ozbiljno, nije mogla biti toliko naivna da ne zna kakav je svet oko nje.

Kuća se dizala veličanstvena i grandiozna kao neki dvorac u kome žive vile. Ako su izabrali ovo mesto sa željom da se kuća uklopi u gusto i bujno rastinje koje je okružuje, e... pa potpuno su promašili.

Odjednom sam osetila strahopoštovanje, setila sam se oduševljenja sa kojim sam krenula na put iz Londona u Škotsku i iz Edimburga do ovog slikovitog, zabačenog, mirnog sela u Škorsom gorju* . Ova poslovna ponuda kao malj me je lupila

po glavi, došla je kao grom iz vedra neba u jednom tmurnom i beznadežnom trenutku. Već sam bila spremna da pređem iz jedne kancelarije u drugu, još bezličniju i goru od prethodne, da radim bilo šta, osuđena da živim od varki. Zatim jedan slučajni oglas i telefonski poziv iz kojih se rodila ideja o iznenadnoj promeni mesta boravka. Došla je naglo, ali sam joj se ja iskreno nadala. Do malopre mi se činilo da je sve to čarobno. Šta se pa promenilo?

Uzdahnula sam i naterala noge da se ponovo pokrenu. Sada moj hod nije bio tako trijumfalan, kao pre nekoliko minuta, već nespretnan i neodlučan. Prava Melisanda je isplivala na površinu, jača od velikog kamena kojim sam bezuspešno pokušavala da je potopim.

Ostatak puta sam prešla kolebljivo i sporo i bila sam presrećna što sam sama i što niko nije mogao da nasluti pravi razlog moje neodlučnosti. Moja sramežljivost, zaštitni veo koji se formirao usled mog samačkog života koji se, bez obzira na moje stalne i bezuspešne pokušaje da je se rešim, drsko vratila u prvi plan i podsetio me ko sam.

Kao da to mogu da zaboravim.

Stigla sam do gvozdene ograde, visoke bar tri metra i nedolučnost me je ponovo paralisala. Ugrizla sam se za usnu, razmišljajući o mogućnostima koje imam. Malo ih je, ako ćemo pravo. Da se vratim, nije dolazilo u obzir. Već sam potprošila dosta novca za put, ostalo mi je malo. Ustvari vrlo malo.

A onda i šta me čeka u Londonu? Ništa. Poptuna praznina.

Čak ni moja cimerka nije uspevala da mi zapamti ime ili u najboljem slučaju, pogrešno ga je izgovarala.

Tišina oko mene je bila potpuna, zaglušujuća, sasvim ukočena i samo su je prekidali prigušeni otkucaji mog srca.

Spustila sam kofer pored stazice, ne mareći da li će ostati fleke od trave. Uostalom, ništa mi to nije značilo. Bila sam pritisnuta u jedan crno-beli svet, bez ikakve boje. I to stvarno, a ne metaforično.

Podigla sam ruku do desne slepoočnice i lagano je pritisla vrhovima prstiju. Negde sam pročitala da tako može da popusti napetost i, mada sam smatrala da je glupo i prilično beskorisno, poslušno sam vršila taj ritual u koji uopšte nisam verovala, već sam samo ponavljala stečenu naviku. Navike tako prijaju i smiruju. Otkrila sam da mi pomažu da se opustim i ne bih se lišila nijedne. I to bar ne u ovom trenutku.

Odlučno sam krenula u smeru suprotnom od uobičajenog, puštajući da me nosi struja, a sad bih dala sve samo da mogu da se vratim. Zažalila sam za mojom sobom u Londonu, maloj kao brodska kabina, odsutnim osmehom moje sustanarke, bezobrazlucima njenog trbušastog mačka, pa čak i oljuštenim zidovima.

Odjednom, bez najave, jedna moja ruka ščepa kožni kofer, a druga se odvoji od ograde na koju sam se nehotice, naslonila. Nisam znala šta da uradim - da li da se okrenem i vratim ili da pritisnem zvonice - ali to nikad nisam otkrila, zato što su se, baš u tom trenutku, dogodile istovremeno dve stvari.

Podigla sam pogled, jer me je privukao pokret sa druge strane prozora na prvom spratu i videla belu zavesu kako se vraća na svoje mesto. A zatim sam začula ženski glas. Isti onaj koji sam čula pre nekoliko dana preko telefona. Glas Milisent Mekmilijan bio je tako blizu da sam se uplašila.

„Gospođica Bruno! Vi ste, zar ne?“

Brzo sam se okrenula u pravcu iz koga je glas došao, zaboravljajući na prizor na prozoru prvog sprata.

Jedna žena srednjih godina, koščata, mršava i blagog lica, nastavila je da priča, kao navijena. Sludela me je. „Pa naravno da ste Vi! Ko drugi može biti? Nemamo mnogo poseta ovde u Midnajt Rouz Hausu, a i očekivali smo Vas! Jeste li dobro putovali, gospođice? Lako ste našli kuću? Jeste li gladni? Žedni? Pretpostavljam da želite da se odmorite... Odmah ću pozvati Kajlija da odnese prtljag u Vašu sobu... Izabrala sam jednu lepu sobu, jednostavnu, ali slatku, na prvom spratu...“

Pokušala sam, bezuspešno, da odgovorim bar na jedno od njenih pitanja, ali gospođa Mekmilijan nije prestajala da priča.

„Naravno da ćete biti na prvom spratu, kao i gospodin Meklejn... O Bože, njemu ne treba Vaša pomoć. Već ima Kejlija koji mu pomaže... On, u stvari, ovde radi svašta... Čak je i vozač... Čiji, ne zna se, pošto gospodin Meklejn nikada ne izlazi... E, drago mi je što ste ovde! Baš mi je nedostajalo žensko društvo... Ova kuća je po malo mračna. Bar unutra... Ovde, na suncu, izgleda sve prelepo... Zar ne? Jel Vam se sviđa boja? Smela je, znam ... Ali sviđa se gospodinu Meklejnu...“

Evo, pomislila sam. Pitanje na koje sam bila srećna što ne moram da odgovorim.

Išla sam za ženom kroz dvorište, zatim kroz veliko predvorje kuće. Ni na trenutak nije prestajala da priča, zvonkim glasom koji podseća na klepetušu. Samo sam nekoliko puta klimnula glavom i bacila par brzih pogleda po prostorima kroz koje smo prolazili.

Kuća je stvarno bila ogromna, zbunjeno sam zaključila. Očekivala sam skromniji nameštaj, spartanski, muški, budući da je moj novi poslodavac bio muškarac i živeo je sam. Očigledno njegovi ukusi nisu uopšte bili minimalistički. Nameštaj je bio raskošan, bogat, starinski. Osamnaesti vek, pomislila sam, iako se ne razumem u antikvitete.

Požurila sam da ne izgubim domaćicu koja je bila brza kao zec.

„Kuća je ogromna“ promrmljala sam, iskoristivši jednu pauzu u njenom dugačkom monologu.

Pogledala me je preko ramena. „Jeste, gospođice Bruno. Ali polovina je zatvorena. Koristimo samo prizemlje i prvi sprat. Prevelika je za jednog čoveka, a i veliki je napor za mene da je održavam. Osim za velika spremanja, kada obično uzmemo neku agenciju za čišćenje, ovde smo samo Kajl i ja. A Kajl, naravno, ima raznih drugih obaveza. I Vi, sada“. Končno se zaustavila ispred jednih vrata i otvorila ih. Stigla sam je, malo zadihana. Već sam bila umorna i iscrpljena. Pre mene je ušla u sobu i srdačno mi se nasmešila.

„Nadam se da Vam se dopada, gospođice Bruno. Kad smo već kod toga... izgovara se obično Bruno ili je naglašeno na poslednjem slogu?“

„Samo obično Bruno. Moj otac je bio italijanskog porekla“, odgovorila sam, netremice gledajući po sobi.

Gospođa Mekmilijan je nastavila da brblja, preporučavajući razne dogodovštine iz mladosti, o svom kratkom boravku u Italiji, u Firenzi, o peripetijama koje je imala kao studentkinja istorije umetnosti sa strogom lokalnom birokratijom.

Nisam je slušala, jer sam bila previše uzbuđena da bih se pretvarala kako me zanima šta priča. Ta soba, koju je ona opisala kao jednostvanu, bila je tri puta veća od moje londonske rupe! Sumnje, koje sam imala na početku, nestale su. Spustila sam kofer na komodu i zagledala se u veliki krevet sa baldahinom, starinski kao i ostali nameštaj. Pisaći sto, orman, komoda, tepih na drvenom podu, odškrinut prozor. Otišla sam do njega i celoga otvorila. Uživala sam u predivnom pogledu koji se pružio. U daljini se videlo selo, čije sam obrise nazrela iz autobusa, zaklonjeno na uzvišici, jedan krak reke koji je nestajao na mojoj desnoj strani, skriven iza gustog rastinja, bašta koja se nalazila ispod, lepo negovana i puna cveća.

„Obožavam da radim u bašti“ nastavila je nesmetano domaćica, prilazeći mi. „Naročito volim ruže. Kao što vidite, nabrala sam jedan buket i za Vas“.

Okrenula sam se i tek tada primetila veliku vaznu na komodi sa ogromnim buketom ruža. U tren oka sam prešla razdaljinu

koja me je delila od cveća i zabila nos među krupne latice. Miris me, za čas, opi, udari me u glavu i uhvati me laka nesvestica.

Prvi put, u mojih dvadeset dve godine, osetila sam se kao kod kuće. Kao da sam konačno uplovila u sigurnu i udobnu luku.

„Jel volite bele ruže, gospođice? Možda više volite narandžaste ili roze? Ili možda žute...“

Vratila sam se na zemlju, jer me je povuklo ovo lukavo pitanje, mada ga je ova ljubazna žena izgovorila na nevin i bezazlen način.

„Volim sve. Ne postoje neke koje više volim od drugih“ promrmljala sam žmureći.

„Kladim se da volite crvene. Sve žene vole crvene. Ali su mi se činile neprikladne... Hoću da kažem... Poklanjanju se onima koje volite... Jeste li vereni, gospođice Bruno?“

„Nisam“. Moj glas je bio malo jači od uzdaha, umoran, a i zato što nikad nisam dala drugačiji odgovor.

„Baš sam glupa. Naravno da niste. Da jeste, ne biste bili ovde, u ovom zabačenom mestu, daleko od svoje ljubavi. Sumnjam da ćete ovde nekoga sresti...“

Ponovo sam otvorila oči. „Ne tražim verenika“.

Njeno lice se razvedri. „Onda se nećete razočarati. Ovde je skoro nemoguće nekoga sresti. Svi već imaju nekoga. Vere se bukvalno dok su u pelenama, ili malo kasnije, u vrtiću... Znae kako je u malim seoskim sredinama. Zatvorene su za sve što je novo i drugačije“.

A ja sam bila drugačija. Nepopravljivo drugačija.

„Kao što sam Vam rekla, to mi neće biti problem“ rekla sam odlučno.

„Vaša kosa ima divnu crvenu boju, gospođie Bruno. Sigurno Vam svi zavide. Kao da ste Škotlandanka, a niste“.

Prošla sam nehotice rukom kroz kosu i usiljeno se nasmešila. Nisam odgovorila, jer sam već navikla na takve komentare. Ona je nastavila da brblja, a ja sam odlutala, glave pune otrovnih uspomena koja su sporo izčezavale, sporo bledele, brzo se vraćale.

Da se ne bih dalje povređivala oštrim strelicima sećanja, prekinula sam prepričavanje još jedne dogodovštine.

„Kako će mi biti radno vreme?“

Žena klimnu glavom u znak odobravanja, otkrivajući da sam posvećena poslu. „Od devet ujutru do pet po podne, gospođice. Naravno imaćete pauzu za račak. Kad smo već kod toga, da Vam kažem da gospodin Meklejn voli da jede u sobi, potpuno sam. Plašim se da Vam baš i neće biti neko društvo“. Napravila je ružnu grimasu, ali pokuša da se izvini rečima. „On je jadan ogorčen čovek. Znete... zbog nesreće... Kao lav u kavezu, verujte mi... kad riče, dođe Vam da sve ostavite i odete... Tako su uradile druge sekretarice pre Vas...“ Njene oči su bile kao lupa. „Čini mi se da ste uravnoteženija i praktičnija... Nadam se da ćete duže izdržati, nadam se od sveg srca...“

„Bez obzira na moj blag i nežan izgled, imam bezgranično strpljenje, gospođo Mekmilijan. Garantujem Vam da ću se potruditi da uspešno izvršavam svoje obaveze“, obećala sam

svim optimizom koji sam mogla da prikupim. Žena mi uputi široki osmeh, očigledno sam je osvojila zvaničnošću moje izjave. Nadala sam se da nisam pre naglila sa obećanjima.

Žena se uputi ka vratima, još uvek se osmehujući. „Gospodin Meklejn Vas čeka za sat vremena u svojoj radnoj sobi, gospođice Bruno. Nemojte se stavljati u podređen položaj. Oduprite se, to je jedini način da vas ne slomije čim bude imao priliku“.

Prenula sam se, mada sam i dalje bila uzbuđena. „Zar voli da ponižava osoblje?“

Ona se uozbilji. „Težak je, ali pravičan. Recimo da ne voli plašljive zečeve i sve čini da ih pojede u jednom zalogaju. Problem je što se mnogi tigrovi, u njegovom prisustvu, pretvore u zečeve...“ Pozdravi me osmehujući se i napusti sobu, ne primetivši uragan koji je nastao u mojoj glavi od njenih poslednjih rečenica.

Vratila sam se na prozor. Povetarac je nestao, a njegovo mesto je zauzela neobična vrućina, koja je više odgovarala klimi u unutrašnjosti nego ovde.

Jedva sam odagnala i oslobodila se loših misli. Ponovo mi je glava bila prazna, slobodna, sveža, bezbrižna.

Pogubnom iskrenošću onoga koji dobro poznaje samog sebe, znala sam da je taj mir bio relativan, nestalan kao trag na pesku, spreman da ga obriše oseka koja se povlači.

Srdačnost gospođe Mekmilijan nije smela da me prevari.

Ona je bila obično osoblje, kao i ja. Bila je ljubazna prema meni, kad bolje razmislim, mnogo više nego ja prema njoj

i sponatno mi je ponudila savezništvo, ali nisam smela da zaboravim da je moj posladavac bio neko drugi. Moj boravak u ovoj kući, tako prijatnoj i potpuno drugačijoj od svih u kojima sam nekada bila, zavisio je samo od njega. Ili, jos važnije, od utiska koji ću da ostavim. Ja. Samo ja.

Pošto sam o njemu znala vrlo malo nisam mogla da se opustim. Sam, osuđen na zatočeništvo gore od smrti, usamljeni pisac lošeg karaktera čiji se život zaustavio na polovini ... Po skrivenim nagoveštajima mog vodiča, radilo se o čoveku koji je uživao da ponižava osoblje, možda je voleo da istresa svoju želju za osvetom na drugima, jer nije mogao da je istresa na svog jedinog neprijatelja: sudbinu. Slepa, s povezom preko očiju, ravnodušna prema bolu koji nanosi i levo i desno, u izvesnom smislu demokratska.

Duboko sam uzdahnula. Ako je moj boravak u ovoj kući trebalo da bude kratak, onda nije imalo potrebe da se raspakujem. Nije mi se traćilo vreme.

Šetala sam po sobi, u neverici. Zastala sam pred ogledalom koje je visilo iznad komode i zagledala se tužno u moje lice. Kosa mi je bila crvena, naravno. Znala sam to, jer su mi tako drugi govorili, mada ja nisam mogla da odredim boju. Živela sam crno-beli život, zatočena kao i gospodin Meklejn. Nisam bila u kolicima, ali na svoj način nekompletna. Prešla sam prstom preko jedne srebrne četke koja je ležala na komodi zajedno se drugim predmetima za ulepšavanje, prelepi predmet, vredan, koji su mi velikodušno dali da koristim.

Pogled mi je skliznuo na veliki zidni sat i podsetio me, skoro zlobno, na sastanak sa gazdom.

Nisam smela da zakasnim.

Nikako na naš prvi sastanak.

Možda i poslednji, ako se ne... Kako je rekla gospođa Mekmilijan? A, da. Da se oduprem. Lako je reći, ali moj karakter je bio potpuno suprotan. Moja omiljena reč, ona koju sam najčešće koristila, bila je izvinite i menjala sam je, prema okolnostima, u izvinjavam se ili izvinite me. Još malo pa ću tražiti izvinjenje što postojim. Ispravila sam se u iznenadnom naletu ponosa. Daću sve od sebe. Imam pravo i želju da budem u ovoj kući, u ovoj sobi, u ovom delu sveta.

Na odmorištu, pre stepenica, ramena počeše da mi se povijaju, misli da urlaju, srce da galopira. Moj mir je trajao... koliko? Minut?

Skoro rekord.

Glava druga

Kad sam stigla do predvorja shvatila sam da ne znam gde treba da idem. Gde je radna soba? Kako mogu da je nađem, kad jedva da sam uspela i dovede da dođem? Pre nego što sam se zaglibila u blato razočarenja, na sigurno me je povuklo iznenadno providenje gospođe Mekmilijan i njen široki osmeh na ispijenom licu.

„Gospođice Bruno, baš sam krenula da Vas pozovem...“ Bacila je brzi pogled prema satu na zidu. „Kakva tačnost! Vi ste zaista retka zverka! Jeste li sigurni da ste poreklom Italijanka, a ne Švajcarkinja?“ Sama se nasmejala ovoj izjavi.

Ljubazno sam se nasmešila i uhvatila korak sa njom dok smo se pele uz stepenice. Prošle smo pored vrata moje sobe i uputile se, kako mi se činilo, prema kraju hodnika, ka jednim teškim vratima.

Neprekidajući svoj zvonki govor zakucala je blago na vrata, tri puta, i odškrinula ih.

Ostala sam iza njenih leđa, noge su mi klecale, a ona je provirila u sobu.

„Gospodine Meklejn... stigla je gospođica Bruno“.

„Konačno. Kasni.“ Glas mi se učinio grub, nekulturan.

Domaćica se grohotom nasmeja, naviknuta na gazdinu zlovolju.

„Samo jedan minut, gospodine. Ne zaboravite da je ona ovde

nova. Kasni zbog mene jer...“

„Pustite je da uđe, Milisent“. Prekinuo je neprijatno, skoro ljutito, a ja skočih na mesto te žene, koja se, mirno, okrete i pogleda me.

„Gospodin Meklejn Vas očekuje, gospodice Bruno. Izvolite, uđite“.

Malo se povukla unazad i dala mi znak da uđem. Uputila sam joj poslednji, uznemiren pogled. Ona mi, da bi me ohrabrila, šapnu. „Srećno.“

Ali, to je imalo suprotan efekat. Moj mozak postade glatka masa koja nije mogla logično da razmišljanja i shvati vreme i prostor.

Stidljivo sam krenula prema sredini sobe. Pre nego što sam videla bilo šta, začula sam muški glas koji je otpuštao nekoga.

„Možeš da ideš Kajl. Videćemo se sutra. Budi tačan, molim te. Neću ti više tolerisati kašnjenje“.

Na nekoliko koraka od mene, stajao je jedan visok i krupan čovek. Pogledao me je i klimnu glavom u znak pozdrava, a u njegovom pogledu, dok je prolazio, videh trunku nemog poštovanja.

„Dobro veče“.

„Dobro veče“ uzvratila sam, gledajući ga duže nego što sam morala ne bi li odložila trenutak u kome ću postati smešna, razočarati očekivanja gospođe Mekmilijan i moje glupe nade.

Vrata iza mene se pritvoriše i ja se setih šta lepo vaspitanje nalaže.

„Dobro veče gospodine Meklejn. Ja sam Melisanda Bruno, dolazim iz Londona i...“

„Poštedite me nabranjanja vaših kvaliteta, gospođice Bruno. Skromnih, u svakom slučaju“. Sada je zvučao kao da je nezainteresovan.

Podigla sam oči, konačno spremena da se sretnem sa mojim sagovornikom. I kad se to desilo, zahvalila sam Bogu što sam ga pre toga pozdravila. Zato što bih sada imala ozbiljnih problema da se setim čak i svog imena.

Sedeo je za pisačim stolom, u kolicima, jedna ruka mu je visila na ivici, jedva dodirujući drvo, drugom se dosadno igrao hemijskom olovkom. Njegove tamne oči su me zagonetno posmatrale. Još jednom, ko zna po koji put, zažalila sam što ne mogu da razlikujem boje. Rado bih dala godinu dana života da sam mogla da razaznam boje njegovog lica i njegove kose. Ali takva radost mi je bila uskraćena. Bezpovratno. U trenutku sam pomislila da je možda tako bolje:

lice mu je bilo neprirodno bledo, crne oči zaklanjale su dugačke trepavice, crna kosa bila je talasasta i gusta.

„Da niste možda nemi? Ili gluvi?“

Strovalila sam se na zemlju, padajući sa vrtoglavih visina. Skoro mi se učinilo da čujem udarac ruku i nogu o pod. Snažan i zlokoban prasak, prećen strašnom i rušilačkom škripom.

„Izvinite, nešto sam se zamislila“, proprmljala sam i, u istom trenutku, pocrvenela.

Posmatrao me je, čini mi se, preterano pažljivo. Izledalo je

kao da pokušava da zapamti svaki deo mog lica, zaustavljajući se na vratu. Još sam više pocrvenela. Po prvi put sam žarko poželela da moja urođena mana pređe i na nekog drugog. Bilo bi mi lakše da gospodin Meklejn, aritokratske i uzvišene lepote, nije mogao da primeti crvenilo koje je snažno priticalo na svaki santimetar moje kože.

Klatila sam se i bilo mi je neprijatno zbog ovog drskog ispitivanja očima. On je nastavio svoju analizu, prelazeći na moju kosu.

„Treba da ofarbate kosu. Ili će neko pomisliti da je vatra. Ne bih voleo da završite pod penom aparata za gašenje požara“. Zagonetni zraz lica mu se malo promeni i šaljiva iskra zasija mu u očima.

„Nisam ja izabrala ovu boju“, rekoh, svom dostojanstvenošću koju sam mogla da prikupim. „Već Bog“.

Podigao je jednu obrvu. „Jeste li pobožni, gospođice Bruno?“
„A Vi, gospodine?“

Spustio je olovku na sto, gledajući u mene. „Ne postoje dokazi da Bog postoji“.

„Ali ni da ne postoji“ odgovorila sam tako izazivački da sam se i sama iznenadila agresivnošću mojih reči.

Njegove usne se iskriviše u sarkastičan osmeh, pa mi pokaza udobnu foteljicu.

„Sedite“. Bilo je to više naređenje nego molba. Odmah sam poslušala.

„Niste odgovorili na moje pitanje, gospođice Bruno. Jeste li

pobožni?“

„Vernik sam, gospodine Meklejn“, potvrdila sam tiho. „Ali retko idem u crkvu. Ustvari, ne idem uopšte“

„Škoti su jedan od retkih anglosaksonskih naroda koji revnosno i požrtvovano održavaju katoličke običaje“. Njegova ironija je bila potpuno jasna. „Ja sam izuzetak koji potvrđuje pravilo... Jel se tako kaže? Recimo da verujem samo samom sebi i onome što mogu da dodirnem“.

Blago se prislonio na naslon kolica, lupkajući vrhovima prstiju po ručkama. Ipak nisam pomislila, ni u hiljaditom delu sekunde, da je ranjiv i slab. Izgledao je kao da je svašta preživeo i da mu ne bi smetalo da ta iskustva doživi ponovo, ako bude trebalo. Ili jednostavno, ako bude hteo. Jedva sam odvojila oči od njegovog lica: sjajno, skoro bisereno, blistavo i svetlo, drugačije od svih koje sam do sada viđala. Dok sam gledala njegove oči i slušala njegov hipnotički glas osetila sam da sam iscrpljena. On je bio poskok zavodnik zbog koga bi svaka žena koju izabere, pala na njegovu tajnu privlačnost, njegovo savršeno lice i zagonetni osmeh.

„Dakle, Vi ste moja nova sekretarica, gospođice Bruno“.

„Ako potvrdite da sam primljena, gospodine Meklejn“ precizirala sam, podignuvši pogled.

On se zagonetno nasmeja. „Zašto ne bih? Zato što ne idete svake nedelje u crkvu? Smatrate me vrlo površnim, ako mislite da bih odmah hteo da Vas pošaljem kući... ili da Vas zadržim na osnovu ovih nekolikko rečenica“.

„Ni ja Vas ne poznajem dovoljno, pa ne bih da dam jedno ni malo laskavo mišljenje o Vama“ rekla sam osmehujući se. „Ali znam da uspešan poslovni odnos nastaje na osnovu trenutne simpatije, prvog pozitivnog utiska“.

Njegov smeh je bio tako neočekivan da sam zadrhtala. Brzo se stvorio i još brže nestao. Pogledao me je ledenim pogledom. „Jel stvarno mislite da je lako naći osoblje koje je spremno da se preseli u ovo selo koje su i Bog i svet zaboravili, daleko od svake prilike za zabavu, tržnog centra ili diskoteke? Vi ste bili jedina koja se javila na oglas, gospođice Bruno“.

Pogled mu je bio leden, ali sam osetila da se, u dubini duše, zabavlja. Na glatkoj površini crnog leda ukaza se uski procep dobrog raspoloženja, koji mi je zagrejao dušu.

„Onda ne moram da brinem za konkurenciju“, rekla sam i nervozno skrстила ruke u krilu.

On me je posmatrao, još uvek onom iritantnom radoznalošću kojom se gleda neka retka životinja.

Progutala sam pljuvačku, pokazujući lažnu spontanost i opasnu nesigurnost. Za momenat, toliko kratak da samo složim misli, rekoh sama sebi da treba da pobegnem iz ove kuće, iz ove sobe prepune knjiga, od ovog nezgodnog i prelepog čoveka. Osećala sam se kao nezaštićeno maće na nekoliko centimetara od čeljusti lava. Okrutni predator, nemoćan plen. Ali ubrzo taj osećej nestade i pomislih da sam glupača. Ispred mene je bio čovek dominantne ličnosti, nadmen i ohol, ali godinama vezan za invalidska kolica. Ja sam bila plen na koji je došao

red, jedna stidljiva devojka, plašljiva i kruta. Zašto da ga ne pustim da se igra? Ako ga zabavlja to što se šali sa mnom, zašto mu uskratiti jedinstvenu priliku za zabavom, provodom. Bilo je skoro velikodušno sa moje strane, u nekom smislu.

„Šta mislite o meni, gospođice Bruno?“

Još jednom sam ga naterala da ponovi pitanje, i još jednom sam ga iznenadila.

„Nisam mislila da ste tako mladi“.

Odjednom sam se naježila i zanemela, u strahu da sam ga, na neki način, povredila. On se pribra i zaledi me još jednim svojim osmehom od koga mi se ubrzao puls. „Zaista?“

Vrpoljila sam se na stolici, neznajući kako da nastavim. Zatim se osmelih, skupljajući svu raspoloživu hrabrost i podstakunta njegovim pogledom. Oči su mu bile prikovane za moje i tako nastade nema, ali uzbudljiva igra. Nastavila sam.

„Pa... napisali ste svoju prvu knjigu sa dvadeset četiri godine, pre petnaest godina, koliko znam. Ipak, izgledate malo stariji od mene“ rekla sam skoro zamišljeno.

„Koliko imate godina, gospođice Bruno?“

„Dvadeset dve, gospodine“, odgovorila sam, zaplićući se ponovo u dubinu njegovih očiju.

„Zaista sam star za tebe, gospođice Bruno“ reče sa osmehom.

Zatim spusti pogled i hladna zimska noć se obavi oko njega, kao neka grozna zmija.

„U svakom slučaju budite spokojni. Ne morate se plašiti seksualnog uznemiravanja dok spavate u svom krevetu. Kao što

vidite, nepokretan sam“.

Ćutala sam i nisam znala šta da kažem. Glas mu je bio gorak i očajan, lice bezosećajno.

Njegove oči su ispitivale moje, tražeći nešto što izgleda nije mogao da nađe. Nasmejao se. „Bar me ne sažaljevate. Drago mi je. To mi nije potrebno. Srećniji sam od mnogih drugih, gospođice Bruno zato što sam slobodan, potpuno, sasvim nedvosmisleno. Namrštio se. „Šta još uvek radite ovde? Možete da idete“.

Grub rastanak me iznenadi. Ustala sam nesigurno, a on iskoristi priliku da na meni istrese svoj bes.

„Još ste ovde? Šta hoćete? Platu? Ili hoćete da pričate o slobodnim danima?“ osudi me besno.

„Sutra ujutru u devet, gospođice Bruno. Pišem novu knjigu, naslov je Mrtvi nesahranjeni. Jel Vam se čini grozno?“ Usne mu se iskriviše u široki osmeh.

Nagla promena raspoloženja sigurno je bio glavna odlika njegovog karaktera. Morala sam se da to zapamtim za ubuduće ili sam rizikovala da dobijam histerične napade bar dvadeset puta dnevno. „Čini mi se zanimljivo, gospodine“, obazrivo sam odgovorila.

Okrenu je glavu unazad i grohotom se nasmejao. „Zanimljivo! Kladam se da nikada niste pročitali ni jednu moju knjiga, gospođice Bruno. Čini mi se da imate nežan želudac... Ne biste mogli da spavate cele noći, zbog noćnih mora...“ Ponovo se smejao, skaćući sa ti na Vi istom brzinom kojom je menjao

raspoloženja.

„Nisam tako osetljiva kao što Vam se čini, gospodine“ odgovorila sam povređeno, što je u njemu izazvalo još jedan talas smeha.

Rukama pomeri kolica zadivljujućom spretnošću, očigledno nastalu godinama i godinama prakse i doveze se neverovatnom brzinom do mene. Tako blizu da je svaki moj pokušaj da smislim nešto razumno, ostao bezuspešan. Instiktivno sam se povukla korak unazad. Napravio se da nije primetio moj pokret i pokazao na biblioteku sa moje desne strane.

„Uzmi četvrtu knjigu sa leve strane na trećoj polici“.

Poslušno sam uzela knjigu koju mi je pokazao. Naslov mi je bio poznat, jer sam istražila njegove knjige po internetu pre nego što sam pošla, ali stvarno nisam nikad pročitala ništa što je napisao. Strava i užas nije bio moj omiljeni žanr, sigurno je više odgovarao osobama sa jačim želucem, a ne za moj, nežan i romantičan.

„Zombi u šetnji“ pročitala sam glasno.

„Najbolja je za početak. I najmanje... kako da kažem? Najmanje strašna?“

Nasmeja se sa zadovoljstvom, očigledno meni i neprijatnosti koja je neskriveno izlazila iz svake pore mog tela.

„Zašto ne počnete večeras? Da ti bude lakše da se pripremiš za svoj novi posao“ predložio je dok su mu se oči smeškale.

„U redu, hoću“ odgovorila sam bez oduševljenja.

„Vidimo se sutra ujutru, gospođice Bruno“ završio je on,

ozbiljnog lica. „Zaključaj se, ne želim da te kućni duhovi noću posećuju ili bilo ko drugi ko bi mogao da te uplaši. Znaš kako je...“ Zastade, a u tami njegovih očiju ukaza se zrak radosti. „Kao što sam ti ranije rekao, teško je naći osoblje u ovim krajevima“.

Pokušala sam da se nasmejem, ali bilo je neubedljivo.

„Laku noć gospodine Meklejn“.

Pre nego što sam zatvorila vrata jedna rečenica mi, bez zardške, izlete iz usta. „Ne verujem u duhove niti u noćna stvorenja“.

„Jeste li sigurni?“

„Nema dokaza da postoje, gospodine“ odgovorila sam, bez želje da ga imitiram.

„Ali ni da ne postoje“ odgovori on. Okrenu kolica i vrati se za radni sto.

Nežno sam zatvorila vrata, a srce mi je bilo u petama. Možda je on bio u pravu, zombi postoje. Zato što mi se u tom trenutku činilo da sam jedna od njih. Potpuno zbunjena, ispranog mozga, viseći u nekom stanju za koje nisam znala da li je stvarno ili nestvarno. Gore nego kad ne razlikuješ boje.

Bezvoljno sam večerala sa gospođom Mekmilian, dok mi je glava negde drugde, u nekom sasvim drugom društvu. Plašila sam se da ću je ponovo naći tek sutra ujutru, kad se budem videla sa njim, jer mi je tamo i ostala. Nešto mi je govorilo da moje mirno srce nije u dobrim rukama.

Malo sam se sećala sinoćnjeg razgovora sa domaćicom. Ona je pričala za sebe, neprekidno. Izgledala je presrećna što konačno

ima nekoga sa kim može da priča. Ili još bolje, ko će da je sluša. Ja sam za to bila savršena. Suviše lepo vaspitana da je prekinem, suviše smerna da bih iskazala svoju neizainteresovanost, suviše zabrinuta da bih mislila na nešto drugo što bi stvorilo potrebu da budem sama. Uostalom, i onako bih samo mislila na njega.

U mojoj sobi, sat kasnije, dok sam sedela udobno na krevetu, glave položene na jastuke, otvorila sam knjigu i počela da čitam. Na drugoj strani sam se već prepala, previše, ali sam pomislila da se ipak radi samo o knjizi.

Bez obzira na razumnost koju sam, teoretski, posedovala, atmosfera u sobi je počeo da me guši i osetila sam neodoljivu želju da uzmem malo vazduha.

Bosa sam prešla preko mračne sobe i širom otvorila prozor. Sela sam na prozor, prepuštajući se mlakoj noći početka leta, tišini koju je prekidalo samo zrikanje zrikavaca i huk jedne sove. Bilo je lepo biti tu, vrlo daleko od londonske vreve, njegovih nezaustavljivih ritmova, stalno na ivici hysterije. Noć je bila potpuno crna i bilo je samo nekoliko zvezda tu i tamo na nebu. Volela sam noć i pomislila sam, iz dosade, da bih volela da sam noćni duh.

Tama je bila moj saveznik. Bez svetla je sve crno i moja genetski urođena mana nerazlikovanja boja, umanjivala se i gubila značaj. Noću su moje oči bile iste kao i kod svih drugih ljudi. Na nekoliko sati se nisam osećala drugačijom. Trenutna uteha, naravno, ali osvežavajuća, kao voda na toploj koži.

Sledećeg jutra me probudilo zvono budilnika i ostala sam još

nekoliko minuta u krevetu, zbunjena. Posle početne smetenosti, prisetila sam se šta se dogodilo prethodnog dana i prepoznala sam sobu.

Kad sam se obukla, sišla sam niz stepenice, skoro prepadnuta zbog duboke tišine koja me je okruživala. Kad sam videla Milisent Mekmilian, veselu i pričljivu kao uvek, magla se razide i donese vedrinu u moje turobne misli. „Jeste li dobro spavali, gospođice Bruno?“ upita.

„Nikad bolje“ odgovorila sam i sama izneđena tom novinom. Godinama nisam ovako mirno spavala i uspela da odagnam loše misli bar na nekoliko sati.

„Hoćete čaj ili kafu?“

„Čaj, molim Vas“ zamolila sam, sedajući za kuhinjski sto.

„Idite slobodno u salon, ja ću Vas poslužiti“.

„Više bih volela da doručkujem sa Vama“ rekla sam zevajući.

Žena zadovoljno poče da petlja oko šporeta. Nastavi svoj uobičajeni razgovor, a ja sam slobodno mogla da mislim na Moniku. Šta li sada radi? Da li je već spremila doručak? Razmišljanje o mojoj sestri spusti mi teret na slaba leđa i obradovala sam se kad sam videla da stiže čaj.

„Hvala, gospođo Mekmilijan“. Zadovoljno sam uzela gutljaj toplog napitka prijatnog mirisa, dok sam čekala domaćicu da mi da prepečen hleb i čitav niz punih činijica sa raznim primamljivim džemovima.

„Uzmite ovaj od malina. Božanstven je“.

Pružila sam ruku prema polužavniku, a srce je počelo jako da

mi kuca. Moja različitost je ponovo počela da me zasipa blatom, tamnim i smrdljivim. Zašto ja? Da li na svetu ima još osoba kao što sam ja? Ili je to bila retka mana, neobična igra sudbine?

Zgrabila sam činijicu koja mi je prva došla pod ruku, nadajući se da je stara žena bila isuviše koncentrisana na pričanje da bi videla moju eventualnu grešku. Džemova je bilo pet, znači da sam imala šanse jedan prema pet, dva prema deset, dvadeset prema sto da uzmem onu pravu iz prve.

Ona požuri da me ispravi, manje koncentrisana nego što sam mislila. „Ne, gospođice. Taj je od pomorandže“. Nasmejala se i nije primetila nemir koji je rastao u meni i moje čelo orošeno znojem. Dodala mi je činijicu. „Evo, lako se pomeša sa onim od jagoda“.

Nije primetila moj usiljeni osmeh i nastavila je da priča o svojim ljubavnim avanturama sa jednim mladim Fiorentincem koji je ostavio zbog jedne Južnoamerikanke.

Bezvoljno sam jela, još uvek napeta zbog predašnjeg događaja i već sam se pokajala što nisam prihvatila predlog da jedem sama. U tom slučaju ne bih imala nikakvih problema. Izbegavati moguće kritične situacije: to je bila moja mantra. Oduvek. Nisam smela da dopustim da me divna atmosfera u ovoj kući gurne u brzoplete postupke zbog kojih bi zaboravila na neophodnu pažnju. Gospođa Makmilijan je bila vrlo sposobna, inteligentna i pažljiva, ali je previše pričala. Nisam smela da računam na njenu diskreciju.

Zastala je da popije malo čaja, a ja iskoristih priliku da

joj postavim pitanje. „Jel dugo radite kod gospodija Meklejnja?“ Ona se ozari, srećna što može da započne prepircavanje novih anegdota. „Ovde sam petnaest godina. Došla sam nekoliko meseci posle nesreće koju je doživeo gospodin Meklejn. Ona u kojoj ... Ma razumeli ste. Oterao je sve prethodne kućepazitelje. Izgleda da je gospodin Meklejn bio vrlo vedar čovek, pun želje za životom, uvek veseo. Sad su, na žalost, stvari drugačije“.

„Kako se desila? Hoću da kažem... Nesreća? To jest... izvinite, previše sam radoznala“. Ugrizla sam se za usnu, u strahu da me je pogrešno razumela.

Ona odmahnu glavom. „Normalno je da to pitate, to je ljudski. Ne znam šta se tačno desilo. U selu su mi rekli da je gospodin Meklejn imao nesreću dan pre nego što je trebalo da se ženi i naravno da se to više nije desilo. Neki su pričali da je bio pijan, ali to su samo nagađanja, po meni. Ono što je sigurno je da je sleteo sa puta da ne bi udario neko dete“. Moja radoznalsot postade još veća, slušajući njene reči. „Dete? Na internetu sam pročitala da se nesreće desila noću“.

Ona sleže ramenima. „Valjda, izgleda da je to bio apotekarov sin. Pobegao je od kuće, jer je hteo da se pridruži nekoj cirkuskoj trupi koja je bila na turneji u ovom kraju“.

Razmišljala sam o ovoj vesti. To je objašnjavalo iznenadne promene raspoloženja gospodina Meklejnja, njegovo stalno neraspoloženje, njegovu nesreću. Kako čovek da nema razumevanja? Njegov svet se srušio, rasparčao, usled nesrećne sudbine. Mlad čovek, bogat, lep, uspešan pisac, treba da kruniše

svoj san o ljubavi... I u nekoliko sekundi je izgubio veliki deo onoga što je imao. Nikad nisam osetila takvu nesreću, mogla sam samo da je zamislim. Ne može se izgubiti ono što se nema. Moj jedini prijatelj oduvek je bilo Ništa.

Brzi pogled na ručni sat potvrdi mi da je vreme da idem. Moj prvi radni dan. Srce poče ubrzano da mi kuca i tračkom trezvenosti zapitah se da li će zavisiti od novih obaveza ili od novog zagonetnog gazde.

Popela sam se preskačući po jedan stepenik u strahu da ću da zakasnim. U hodniku sam srela Kajlija, bolničara koji je bio majstor za sve u kući. „Dobar dan“.

Usporila sam, jer me je bilo sramota što žurim. Možda mu se činilo da sam nesigurna ili, još gore, previše uzbuđena.

„Dobar dan“

„Gospođica Bruno, jel? Mogu li da Vam ne persiram? U suštini, na istom smo brodu, na milosti jednom hirovitom ludaku“. Zapanjila me je surova i okrutna grubost njegovih reči.

„Znam, nepošten sam prema mom poslodavcu i bla bla bla. Ubrzo ćeš shvatiti da sam u pravu. Kako se zoveš?“

„Melisanda“.

Nespretno se pokloni. „Drago mi je što smo se upoznali, Melisanda crvene kose. Ime ti je baš čudno, nije škotsko... iako izgledaš škotlandanka više nego ja“.

Učtivo sam se nasmešila i pokušala da ga zaobiđem, još uvek plašeći se da ću da zakasnim. Ali on mi je preprečio put, čvrsto raširenim nogama. Tada glas treće osobe reši problem.

„Gospođice Bruno! Ne podnosim kad neko kasni!“ Vikanje je nesumnjivo dolazilo od mog novog poslodavca i meni se podiže kosa na glavi.

Kajl se odmah pomeri, puštajući me da prođem. „Želim ti sreću Melisanda crvene kose. Trebaće ti“.

Besno sam ga pogledala i otrčala prema vratima u dnu hodnika. Bila su odškrinuta i iz sobe je izlazio dim.

Sebastijan Meklejn je sedeo za pisačim stolom, kao i prethodnog dana, sa cigarom među prstima, ledenog lica.

„Zatvorite vrata, molim Vas. Pa sedite. Već smo protraćili dosta vremena dok ste prijateljevali sa ostalim osobljem“. Glas mu je bio grub, prekoran.

Želja za pobunom me je naterala da odgovrim, drsko jagnje pred oštrom sekirom.

„Samo sam bila učtiva. Ili bi Vam više odgovarala neka nevaspitana sekretarica? Mogu i to da budem. I to odmah“.

Moj naprasit odgovor ga je iznenadio. Lice mu se ozari od iznenađenja, možda isto kao i moje. Nikada nisam bila tako smela.

„Ja sam već mislio da ste pas koji ne ujeda. Prenaglio sam... Baš sam prenaglio“.

Sela sam naspram njega, jer nisam više mogla da stojim, ali sam se pokajala što sam bila tako neprijatna. A i uplašila sam se mogućih teških posledica.

Moj poslodavac se nije uvredio. Naprotiv. Smeškao se. „Kako Vam je kršteno ime, gospođice Bruno?“

„Melisanda“ odgovorila sam automatski.

„Po Debisiju, pretpostavljam. Vaši roditelji vole muziku? Da nisu muzičari, možda?“

„Otac mi je bio rudar“ rekla sam oprezno.

„Melisanda... Zvučno ime za kćerku jednog rudara“ primetio je, a glas mu je podrhtavao od smeha koji je zadržavao. Poigravao se sa mnom i, za razliku od prethodnog dana, nisam bila sigurna da ću da ga pustim da to i dalje radi. Ili će to postati njegova omiljena aktivnost.

Uspravila sam se i potrudila da povratim izgubljenu staloženost. „A zašto Sebastian? Zbog svetog Sebastijana, možda? Vrlo neprikladan izbor“.

Na trenutak je naborao nos i otrpeo je udarac. „Uvucite kandže, Melisanda Bruno. Ne ratujem protiv tebe. Da je tako, ne bi imala šanse da pobediš. Nikada. Čak ni u najdubljim snovima“.

„Nikada ne sanjam, gospodine“ odgovorila sam gordo.

Izgledalo je da ga je pogodio moj odgovor, prepun iskrenosti. „Onda imaš sreće. Snovi su uvek lažni. Ako su noćne more, smetaju tvom snu. Ako su lepi, buđenje je još gore. Uostalom, najbolje je ne sanjati“. I dalje me je gledao, zavodljivo. „Zanimljiva si ti osoba, Melisanda. Sićušna, ali zabavna“ dodao je podrugljivo.

„Drago mi je što sam kvalifikovana za ovaj posao, onda“ prokomentarisala sam ironično.

Stegla sam gornju usnu zubima, pokajnički. Šta mi se

dešavalo? Nikada nisam bila tako zajedljiva i nagla. Morala sam da se smirim, pre nego što potpuno izgubim kontrolu.

Njegov osmeh se sada smestio od uveta do uveta, jer se mnogo zabavljao. „Stvarno imaš. Mislim da ćemo se slagati. Sekretarica koja ne sanja, kao ni njen gazda. Postoji neka uzajamna nakolnost među nama, Melisanda. Naših duša, na neki način. Možda ih neko od nas ima i više od jedne, odavno...“

Pre nego što sam mogla da shvatim šta je hteo da kaže tim nerazumljivim rečima, on se uozbilji, oči mu postadoše bezosećajne, lice daleko, nedostižno, beživotno.

„Treba da pošalješ faks sa prvim poglavljima knjige mom izdavaču. Jel znaš kako?“

Klimnula sam glavom i bolno shvatih da mi već nedostaju naši verbalni dueli. Volela bih da su beskonačni. Napajala me je ta razmena reči kao neki čudesni izvor koji me ispunjava ogromnom životnošću i energijom koju nikada pre nisam osetila.

Dva sata su proletela. Poslala sam nekoliko faksova, otvorila poštu, odbila nekoliko različitih poziva i sredila radni sto. On je, u tišini, pisao na kompjuteru, nabranog čela, stegnutih usana, belih i elegantnih ruku koje su letele po tastaturi. Oko ručka pozva me rukom.

„Možeš da napraviš pauzu, Melisanda. Pojedi nešto ili se prošetaj“

„Hvala, gospodine“

„Jesli li počela da čitaš moju knjigu, onu što sam ti dao?“ Lice mu je bilo još uvek daleko, nepomično, ali sam primetila zračak

raspoloženja u tim tamnim očima.

„Bili ste u pravu, gospodine. Nije baš žanr koji meni odgovara“ poverila sam se sasvim iskreno.

Usne mu se lagano iskriviše u lažni osmeh koji je probio oklop moje odbrane. Oklop za koji sam mislila da je od čelika.

„Nisam ni sumnjao. Kladim se da si ti više za Romea i Juliju“. Nije bilo ironije u njegovom glasu, samo je konstatovao.

„Ne, gospodine“. Bilo mi je prirodno da se suprotstavim, kao da se oduvek znamo, mogla sam da budem ono što jesam, potpuno, bez pretvaranja i maskiranja. „Ja volim samo priče sa srećnim krajem. Život je već isuviše gorak da bi se ta doza još povećavala knjigama. Ako ne mogu noću da sanjam, hoću bar to da radim danju. Ako ne mogu da sanjam u životu, želim to da učinim sa knjigom.

Moje reči je odmeravao vrlo pažljivo i dugo, pa sam pomislila da će mi dati neki odgovor. Kad sam krenula da ga pozdravim on me zaustavi.

„Da li ti je gospođa Makmilijan objasnila šta znači ime ove kuće?“

„Možda i jeste“ nasmejala sam se. „Ali plašim se da je nisam pažljivo slušala“.

„Bravo, ja slušam samo prvih deset reči“ dade mi kompliment koji nije bio ironičan. „Nikad nisam smatrao da treba da se žrtvujem. Ja sam egoista, pravi i nepopravljivi“.

„Ponekad treba biti takav“ rekla sam bez razmišljanja. „Ili će te samleti tuđa očekivanja. I živećeš život koji nije tvoj, već život

koji su ti drugi odredili“.

„Vrlo mudro, Melisanda Bruno. Našla si, sa samo dvadeset godina, ključ vedrine duha. Ne može to svako“.

„Vedrinu?“ ponovila sam gorko. „Ne, mudrost da se razume nešto ne znači uvek da to i prihvatate. Mudrost se rađa iz glave, srce sledi svoje puteve, nezavisne i opasne. I može da načini fatalne zaokrete“.

On pomeri kolica i dođe do moje strane radnog stola, prodornog pogleda. „Onda? Da li Vas interesuje da znate razlog imena Midnajt rouz? Ili ne?“

„Ponoćna ruža“ prevela sam, boreći se sa uzbuđenjem što je tako blizu. Odavno nisam bila u muškom društvu, još od kad sam imala prvi i jedini sastanak. Tako katastrofalan da ću ga uvek pamtili.

„Tačno. U ovom kraju postoji jedna legenda, stara nekoliko stotina godina, možda hiljada, po kojoj, ako vidiš nastajanje pupoljka ruže u ponoć, tvoja najveća i najdublja tajna čudom će se ispuniti. Čak iako je mračna i strašna“.

Stegla sam ruke u pesnicu, kao da sam se branila od njegovog pogleda.

„Ako je želja takva da nas učini srećnim, nije nikada mračna i strašna“ rekla sam mirno.

On me je pažljivo pogledao, kao da ne veruje svojim ušima. Omače mu se jedan đavolski osmeh. Jeza mi se spustila niz kičmu.

„Vrlo si mudra Melisanda Bruno. Priznajem. Skandalozne

reći za jednu devojkicu koja ni komarca ne bi ubila, a da ne zaplače“.

„Muvu možda. Sa komarcima ne bih imala problema“ odgovorila sam kratko.

Ponovo me je pažljivo pogledao. Udaljeni plamičak je raskravio led u njegovim očima. „Koliko preciznih informacija si mi dala o sebi, gospođice Bruno. Za par sati sam saznao da si kćerka jednog bivšeg rudara koji je obožavao Debisija, da nisi sposobna da sanjaš i da mrziš komarce. Zašto, pitam se. Šta su ti uradila ta jadna bića?“ Bilo je podsmeha u njegovom glasu.

„Ma kakvi jadne“ spremno sam odgovorila. „To su paraziti, hrane se tuđom krvlju. Beskorisni su, za razliku od pčela, nisu čak ni simpatični, kao mušice“.

Lupi se rukom po kolenu, prasnuvši u smeh. „Mučice su simpatične? Kako si čudna Melisanda, i mnogo, baš mnogo zabavna“.

Promeljivo kao baba Marta, njegovo raspoloženje se odjednom promeni. Osmeh se odjednom ugasi kašljem i on nastavi da me gleda. „Komarci sisaju krv zato što ne mogu ništa drugo, draga moja. To im je jedini način opstanka, zar je to za osudu? Imaju istančan ukus, za razliku od toliko veličanih mušica, koje lete po ljudskom izmetu“.

Zagledala sam se u radni sto na kome je bilo pregršt hartije, jer nisam mogla da izdržim njegov ledeni pogled.

„Šta bi radila da si komarac, Melisanda? Odbila bi hranu? Umrla bi od gladi da te ne bi zvali parazit?“ Njegov glas me je

pritiskao, kao da je očekivao odgovor.

Zadovoljila sam ga. „Verovatno ne bih. Ali nisam sigurna. Trebalo bi da budem komarac da bih bila sigurna. Sviđa mi se ideja da budem nešto drugo“. Gledala sam ga pažljivo.

„Nema uvek nekih drugih mogućnosti, Melisanda“. Glas mu je na trenutak zadrhtao, pod teretom patnje o kojoj ništa nisam znala i sa kojom je živeo petnaest dugih godina. „Vidimo se u dva, gospođice Bruno. Nemojte da kasnite“.

Kad sam ga pogledala, već je bio okrenuo kolica, skrivajući lice.

Ispad koji sam napravila kao klješta mi je zgnječio srce i nikako nisam mogla to da popravim.

Tiho sam napustila sobu.

Treća glava

Tačno u dva sam se pojavila u kancelariji. Kajl je upravo izlazio. U rukama je držao poslužavnik pun hrane. Izraz lica mu je bio kao da bi sve napustio i otišao na drugi kraj sveta.

„Grozno je raspoložen i neće ništa da jede“ promrmlja.

Pomisao da sam ja, nenamerno, izazvala to stanje njegovog duha duboko je pogodila svaki deo mog bića, svaku ćeliju. Nikada nisam nikoga povredila, hodala sam skoro na vrhovima prstiju da ne bih nikoga uznemirila, pazila na svaku reč da nekog ne pogodi.

Prešla sam preko praga i jednom rukom se držala za zvekir na vratima koja je Kajl ostavio otvorena. Kad sam ušla, podigao je oči. „Aaa, Vi ste. Uđite, gospođice Bruno. Požurite, molim Vas“.

Odmah sam poslušala.

Stavio je na sto nekoliko listova ispisanih tankim muškim rukopisom. „Pošaljite ova pisma. Jedno direktoru moje banke, a ostala na naznačene adrese“.

„Odmah, gospodine Meklejn“ odgovorila sam ponizno.

Kad sam podigla pogled prema njemu radosno sam primetila da mu se vratio osmeh na lice.

„Ala smo zvanični, gospođice Bruno. Ne morate da žurite. Nisu ta pisma toliko važna. Nije pitanje života i smrti. Ja sam inače živi mrtvac već godinama“.

Sudeći po britkosti ove izjave izgleda sa mu se vratilo dobro

raspoloženje. Njegov osmeh je bio zarazan i razgalio je moju zbunjenu dušu. Srećom nikada nije bio dugo mrzovoljan, mada je njegov bes bio iznenadan i žestok.

„Jel umeš da voziš, Melisanda? Trebalo bi da odeš da doneseš neke knjige iz seoske biblioteke. Znaš, nešto istražujem.“ Osmeh mu zameni grimasa nezadovoljstva. „Naravno da ne mogu ja da idem“ dodao je da bi objasnio. Zbunjena, još jače sam stegla listove koje sam držala u rukama i gužvala ih. „Nemam dozvolu gospodine“ izvinila sam se.

Iznenazhenje mu promeni prelepe crte lica. „Mislio sam da današnja omladina žuri da odraste samo da bi stekla pravo da vozi. Uostalom, svi to rade i ranije, krišom“.

„Ja sam drugačija, gospodine“ rekla sam kratko. I zaista sam bila. Skoro da sam bila čudo koliko sam se razlikovala.

Pažljivo me je pogledao svojim crnim očima, preciznije nego radar. Izdržala sam taj pogled izmišljajući polako valjano opravdanje.

„Strah me je da vozim i onda bih samo izazivala nezgode“ brzo sam objasnila, ispravljajući nabore na listovima koje sam zgužvala.

„Posle toliko Vaših iskrenih odgovora, sada osećam miris laži“ otegao je malo tu rečenicu.

„Istina je. Mogla bih...“ Odjednom izgubih glas, pa počeh ponovo. „Mogla bih stvarno nekoga da ubijem“.

„Smrt je manje zlo“ promrmlja. Spusti pogled na svoje noge i stegnu vilice.

Proklinjala sam samu sebe. Ponovo. Baš sam bila šepRTLja, čak i bez volana u rukama. Opšta opasnost, neoprostivo okrutna, sposobna samo za pogrešne postupke.

„Da Vas nisam možda uvredila, gospodine Meklejn?“ Briga je kapala sa mog pitanja i probudila sam ga iz učmalosti.

„Melisanda Bruno, jedna mlada žena, koja je došla ko zna odakle, čudna i zabavna kao bioskop... Kako može takva devojka da uvredi velikog pisca romana strave i užasa, đavolskog i izopačenog Sebastijana Meklejna?“ Glas mu je bio ravan, u suprotnosti sa oštrinom njegovog govora.

Kršila sam ruke kao pri prvom susretu. „U pravu ste, gospodine. Ja nisam niko. I ...“

Oči mu se skupiše i postadoše male i preteće. „Zaista. Vi niste niko. Vi ste Melisanda Bruno. Znači Vi ste neko. Nikada nikome nemojte dopustiti da Vas ponižava, čak ni meni“.

„Morala bih da naučim da ćutim. Pre nego što sam došla u ovu kuću, to mi je savršeno uspevalo“ rekla sam umorno i oborila glavu.

„Midnajt rouz ima moć da iz Vas izvuče ono najgore, Melisanda Bruno? Ili sam ja taj koji ima tu neverovatnu moć?“ Uputi mi ljubazani vrlo velikodušan osmeh.

Radosno sam prihvatila tu prećutnu ponudu pomirenja i povratio mi se osmeh. „Mislim da zavisi od Vas, gospodine“ otkrila sam tiho kao da mu poveravam neku veliku tajnu.

„Znao sam da sam đavo“ rekao je zvanično. „Ali toliki? Ostao sam bez reči...“

„Ako hoćete, dodaću Vam rečnik“ rekla sam sa osmehom. Atmosfera se razveselila kao i moje srce.

„Verujem da ste pravi đavolak Vi, gospođice Melisanda Bruno“ nastavio je da me bocka. „Sotona Vas lično šalje da poremetite moj mir“.

„Mir? Ne treba mir brkati sa dosadom“ našalila sam se.

„Ako je i postojala, sa Vam sada ove, više je neće biti, to je sigurno. Možda ću, od sada, žaliti za njom“, naglasio je.

Oboje smo se smejali, na istoj talasnoj dužini, kad je neko zakucuo na vrata. Tri puta.

„Gospođa Makmilijan“ reče i dalje gledajući u mene.

Ja nerado skrenuh pogled na domaćicu.

„Stigao je doktor Mekintoš, gospodine“ rekla je draga žena, zabrinutim glasom.

Pisac je odjednom namršti. „Zar je već utorak?“

„Naravno, gospodine. Želite da ga uvedem u Vašu sobu?“ upita brižno.

„Dobro. Zovite Kajlija“ naredio je, a glas mu je bio suv kao prašina. Obratio se meni, još suvljim glasom. „Videćemo se posle, gospođice Bruno“.

Izašla sam za domaćicom i krenule smo niz stepenice. Ona odgovori na moje neizrečeno pitanje. „Doktor Mekintoš je lokalni lekar. Svakog utorka dolazi kod gospodina Meklejnja. Osim paralize, zdrav je ko dren, ali mu je prešlo u naviku, rekla bih da to radi iz opreza“.

„Njegovo ...“ Zastala sam da bih našla reči. „Njegovo stanje

se ne može poboljšati?“

„Nažalost ne, nema nade“ tužno je potvrdila.

U dnu stepenica čekao je jedan čovek i mlatio torbom sa instrumentima.

„Onda Milisent? Opet je zaboravio da dolazim?“ Čovek me pogleda tražeći saučesništvo. „Vi ste nova sekretarica, zar ne? Vi ćete morati da ga podsećate na moje vizite. Svakog utorka, u tri po podne“. Pruži mi ruku i prijateljski se osmehnu. „Ja sam seoski lekar. Džon Mekintoš“.

Bio je visok, skoro kao i Kajl, ali stariji. Imao je između šezdeset i sedamdeset godina.

„Ja sam Melisanda Bruno“, rekla sam i pružila ruku.

„Egzotično ime za lepotu dostojnu škotskih žena“.

Divljenje u njegovom pogledu bilo je očigledno. Nasmejala sam mu se da se zahvalim. Pre nego što sam stigla u ovo selo koje i ne postoji na karti, smatrali su da sam možda tek slatka i ljupka. Nikada lepa.

Gospođa Mekmilijan se ozari na taj kompliment, kao da mi je majka, a ja njena ćerka za udaju. Srećom doktor je bio postariji i oženjen, sudeći bar po velikoj burmi na ruci, a da nije bilo tako, ona bi se već angažovala oko moje udaje u idiličnom Midnajt rouzu.

Pošto ga ja uputila na sprat, vratila se sa vragolastim izrazom na mršavom licu. „Šteta što je oženjen. Bio bi dobra prilika za Vas“.

Šteta što je star, htela sam da dodam. Zaćutala sam baš

na vreme da shvatim da gospođa Makmilijan ima bar pedeset godina i verovatno misli da je lekar privlačan i poželjan.

„Ne tražim verenika“ podsetila sam je hladno. „Nadam se da mi nećete prikačiti i Kajlija“.

Odahnula je glavom. „I on je oženjen. Ustvari... Razveden je, što se ovde retko događa. U svakom slučaju, ne sviđa mi se. Ima u njemu nečeg skrivenog što me brine“.

Htela sam da odgovorim da moj potencijalni verenik treba da se dopadne pre svega meni, ali sam odustala. Naročito zato što se Kajl nije ni meni dopadao. Nije baš bio tip čoveka kojeg bi sanjala, da sam mogla. Ne, bila sam nepravedna. Istina je da je, pošto sam srela zagonetnog Sebastijana Meklejna, bilo teško naći nekoga ko bi bio kao on. Pomislila sam da sam glupača. Bilo bi površno i očekivano pasti u mrežu koju je razvukao lepi pisac. On je bio samo moj poslodavac i nisam želela da budem kao milioni drugih sekretarica, beznađežno zaljubljene u svoje šefove. U kolicima ili bez njih, Sebastijan Meklejn je bio van mog domašaja. Nesumnjivo.

„Idem ja gore“ rekla sam. „Koliko obično traje pregled?“

Domaćica se veselo nasmeja. „Više nego što gospodin Meklejn može da izdrži“. I počeo niz priča na temu lekarskih poseta. Presekla sam ih na početku potpuno ubeđena da to tada nisam uradila, još bih bila tamo i slušala je, bez prestanka, sve do narednog utorka.

Bila sam na stepenicama, noge su mi upadale u mekane tepihe, kad sam ugledala Kajlija kako izlazi iz jedne spavaće sobe.

Učinilo mi se da je to soba našeg zajedničkog poslodavca.

I on je mene video i prijateljski mi namignuo. Ostala sam čvrsta i rešena da mu ne popustim. Bila je u pravu gospođa Mekmilijan, pomislila sam, dok mi se približavao. Bilo je u njemu nečega vrlo iritantnog.

„Svakog utorka ista priča. Voleo bih da Mekintoš prestane da dolazi. Ovo je uzaludno. Rezultat je uvek isti. Čim on ode, njegov pacijent će na meni istresti svoje neraspoloženje.“. Osmeš su se raširi na sunama. „I na tebi“. Stegnu me za ramena. „To nam je posao, jel da? Jel smo i za to plaćeni?“

„Možda nedovoljno. Baš je nepodnošljiv“. Glas mu je bio tako neučtiv da sam se prenerazila. Nisam bila sigurna da li je to bila otvorenost tipična za ljude sa sela, neiskvarena u svojim nemilosrdnim ocenama. Ali u suštini bilo je nešto drugo po sredi, neka vrsta zavisti prema nekome ko nije morao da radi, sem iz hobija, kao što je bio gospodin Meklejn. Zavideo mu je iako je bio vezan za kolica, kao rob za galiju.

„Nije lako naći osoblje u ovim krajevima. Bilo bi teško naći mi zamenu“. Rekao je kao da je to očigledna činjenica, kao da mu čini uslugu. To isto je rekao i gospodin Meklejn i shvatila sam da kriju pravu istinu.

„Ovde nema prilika za zabavu“ nastavio je, sad već umilnijim glasom. Slučajno, ili mi se bar tako učinilo, sklonio mi je čuperak kose sa čela. Povukla sam se unazad, jer mi je zasmetao njegov topao dah na licu.

„Možda će ti se više svideti kad te budem dodirnuo sledeći

put“ reče. Uopšte se nije uvredio.

Sigurnost kojom je govorio izazva u meni, do tada skriveni, bes. „Neće biti drugog puta“ rekoh. „Ne tražim razonodu, naročito ne ove vrste“.

„Naravno, naravno. Za sada“.

Ćutala sam iako sam imala želju da ga šutnem ili udarim šamar po tom groznom licu.

Odlučnim korakom nastavila sam duž hodnika, ignorišući njegov tihi smeh.

Taman kad sam htela da otvorim vrata moje sobe, širom se otvoriše vrata Meklejnove sobe i mogla sam jasno da ga čujem kako viče.

„Napolje iz ove kuće, Mekintoš! I ako stvarno hoćeš da mi učiniš uslugu, nemoj više nikada da se dođeš“.

Doktorov odgovor je bio miran, kao da je navikao da ove napade besa.

„Doći ću u utorak u isto vreme Sebastijane. A da, zadovoljan sam što si zdrav ko dren. Izgledaš kao da ti je dvadeset godina, takvo ti je i lice i telo“.

„Baš lepa vest, Mekintoš“ . Taj glas je bio zajedljiv i ironičan. „Idem odmah to da proslavim. Možda ću i da odem na igranku“.

Lekar zatvori vrata bez odgovora. Kad se okrenuo i video me uputi mi umoran osmeh. „Navići ćete se na njegovo promenljivo raspoloženje. Kad hoće može da bude i prijatan. Ali vrlo retko“.

Počela sam odano da branim mog šefa. „Svako ko bi bio na njegovom mestu...“

Mekintoš nastavi da se smeška. „Ne svako. Svako reaguje na svoj način, gospođice. Dobro to zapamtite. Posle petnaest godina morao bi bar da se pomiri sa tim. Ali plašim se da Sebastijan ne poznaje značenje te reči. Tako je...“ Malo je zastao. „...srčan. U najširem smislu te reči. Nagao je, neobuzdan, tvrdoglav. Strašna tragedija se desila baš njemu“. Zatrese glavom, kao da gleda božanske slike koje ne može da objasni, a onda me brzo pozdravi i ode.

U tom trenutku nisam znala šta da radim. Merkala sam vrata moje sobe. Zračila su nekom privlačnom slašću. Plašila sam se da sretnem Meklejna posle ovog nedavnog napada besa. Iako ja nisam bila kriva. Još jednom nisam bila ja ta koja odlučuje.

„Gospođice Bruno! Dođite odmah ovamo!“

Da bih ga čula kroz debela hrastova vrata, morao je da više iz sveg glasa. Bilo je to previše za moje već napete nerve. Otvorila sam vrata, a noge su mi se kretale po inerciji.

Prvi put sam ulazila u njegovu spavaću sobu, ali me nameštaj ostavi ravnodušnom. Oči mi se prikovaše za telo koje je ležalo na krevetu.

„Gde je Kajl?“ upita me grubo. „To je najveća lenština koju sam ikada upoznao“.

„Idem da ga potražim“ ponudila sam se, srećna što imam dobar izgovor da pobegnem iz ove sobe, od ovog čoveka, od ovog trenutka.

On me ošamuti svojim ledenim pogledom. „Posle. Sada uđite unutra“.

Strah koji sam osećala nekako se smiri i posle nekoliko trenutaka ušla sam u sobu uzdignute glave.

„Mogu li nešto da uradim za Vas ?“

„A šta možete da uradite?“ Drhtava ironija mu pade na pune usne. „Da mi date Vaše noge? Da li bi ste to mogli, Melisanda Bruno? Kad bi bilo moguće? Koliko vrede Vaše noge? Milion, dva miliona, tri miliona funti?“

„Nikada to ne bih učinila zbog novca“ naglo sam odgovorila.

Pridigao se na laktove i zagledao se u mene. „A iz ljubavi? Da li bi ste to uradili iz ljubavi, Melisanda Bruno?“

Šalio sa sa mnom, kao i obično, rekla sam sama sebi. Ipak, na trenutak, imala sam utisak da me nevidljivi udari vetra guraju u njegov zagrljaj. U tom trenutku kratka ludost prođe i pribrao se prisećajući se da je ispred mene jedan stranac, a ne blistavi princ sa sjajnom ratnom opremom koga čak nisam bila u stanju ni da sanjam. A sigurno to nije bio čovek koji može da se zaljubi u mene. U normalnim uslovima nikada ne bih bila u ovoj sobi i delila najintimnije trenutke sa nekim. Trenutke u kojima nema maski ni odbrane, lišen svake formalnosti koje spoljni svet nalaže.

„Nikada nisam nikoga volela, gospodine“ odgovorila sam zamišljeno. „Dakle ne znam šta bi u tom slučaju uradila. Da li bih se toliko žrtvovala za voljenu osobu? Ne znam. Stvarno“.

Njegove oči me nisu napuštale kao da nisu mogle. Ili sam možda ja to samo maštala, jer sam to tada želela.

„MA to je bilo samo teoretsko pitanje, Melisanda. Misliš li, da si stvarno zaljubljena... da li bi svom voljenom dala noge ili

tvoju dušu?“ Izraz lica mu je bio nedokučiv.

„A jel bi ste Vi to uradili, gospodine?“

Na te moje reči se nasmejao. Njegov smeh odjeknu po sobi, snažan i svež kao prolećni vetrić.

„Ja bih to uradio, Melisanda. Možda zato što sam voleo i znam šta se tada oseća“. Baci mi nepoverljiv pogled, kao da je očekivao da ću mu postaviti neko pitanje, ali ja nisam. Nisam znala šta da radim. Mogao je da priča o vinima o astronomiji, rezultat bi bio isti. Nisam bila u stanju da vodim razgovore o ljubavi. Zašto što nisam imala pojma šta to znači.

„Približi mi kolica“ konačno je rekao zapovednički.

Srećna što mogu da ispunim neki zadatak, poslušala sam. Ruke mu se napeše od napora i iskusno skliznu u svoje oruđe za torturu. Sa jedne strane ga je mrzeo, a sa druge je znao da mu je važno i neophodno.

„Znam kako se osećate“ naglo sam rekla i osetila sažaljenje.

On podiže oči i pogleda me. Jedna vena mu je pulsirala na desnoj slepoočnici, jer ga je uzbudio mog komentar.

„Nemaš pojma kako se osećam“ rekao je kratko. „Ja sam drugačiji. Drugačiji, razumeš li?“

„I ja sam, od rođenja, gospodine. Mogu da Vas razumem, verujte mi“ branila sam se nežnim glasom.

Pokušao je da sretne moj pogled, ali sam ja spustila glavu.

Neko je zakucao na vrata i ja sa olakšanjem videh Kajlija koji je imao bezličan izraz lica.

„Zvali ste me, gospodine Meklejn?“

Pisac se razbesne. „Gde si se sakrio, lenštino?“

Pogled bolničara se u tren oka promeni, ali ne reče ništa.

„Sačekajte me u radnoj sobi, gospođice Bruno“ naredi mi Meklejn, a glas mu je i dalje drhtao od besa koji je gušio u sebi.

Nisam se okrenula dok sam izlazila.

Četvrta glava

Prošlo je nekoliko dana pre nego što se između mene i vlasnika Midnajt rouza ponovo uspostavila početna alhemija, a koja se u jednom trenutku izgubila.

Bežala sam od Kajlija kao đavo od krsta, da ne bi pomislio da mu pružam bilo kakve šanse. Njegove požudne oči su stalno tražile moje, uvek kad bi se sreli. Ali ja sam držala pristojnu distancu i nadala se da će biti dovoljna da ga sprečim u nekom pokušaju novih i neprijatnih napada. Sa druge strane, počelo je da mi se dopada društvo gospođe Makmilijan. Bila je to jedna mudra žena koja nije volela da ogovara, kako sam na početku pogrešno zaključila. Bila je odana do srži gospodinu Mekleju i ta njena osobina nas je mnogo zbližila. Strastveno sam ispunjavala svoje zadatke, srećna što mogu, bar delimično, da preuzmem njegov teret na sopstvena leđa. Nedostajala su mi naše svađe i srce mi je skoro puklo od sreće kad su ponovo počele.

Neočekivano, kao što su i prestale.

„Prokletstvo!“

Naglo sam podigla glavu sagnutu nad nekim dokumentnima koje sam sređivala. Oči su mu bile zatvorene. To dečačko lice imalo je tako ranjivi izraz da sam se raznežila.

„Jel sve u redu?“

Pogled mu je bio leden, skoro da mi je bilo žao što je otvorio

oči.

„Moj prokleti izdavač“ objasnio je, mašući papirom. Bilo je to pismo koje je stiglo poštom jutros. Ja sam pregledala tu poštu i zažalila što mu to pismo nisam prvo dala. Možda je bio ljut na mene što sam zanemarila tako važnu stvar. Ali ono što je potom rekao otkrilo je tajnu.

„Voleo bih da se ovo pismo negde izgubilo“ rekao je razočarano. „Traži da mu pošaljem ostatak rukopisa“.

Nisam odgovorila što je u njemu izazvalo još veći bes. „A ja nemam ništa više da mu pošaljem“.

„Već danima Vas gledam kako pišete“ usudila sam zbunjeno da kažem.

„Već danima pišem gluposti, koje završavaju tamo gde treba da završe“ objasnio je i pokazao na kamin.

Primitila sam da je vatra juče gorela i začudila sam se, jer e bilo pravo letnje vreme, ali nisam tražila objašnjenje.

„Pokušajte da ga pozovete. Hoćete da ga ja pozovem?“ brzo sam predložila.

„Sigurno će razumeti...“

Mahnuo je rukom kao da se brani od neke dosadne mušice i prekinuo me. „Šta da razume? Da sam u stvaralačkoj krizi? Da imam klasičnu blokadu?“ Od tog prezrivotog osmeha srce mi zakuca brže, kao da ga je dodirnuo.

Bacio je pismo na sto. „Knjiga ne napreduje. Prvi put u karijeri mi se čini da nemam šta više da napišem, da sam istrošio sve ideje“.

„Onda radite nešto drugo“ rekla sam iznenada.

On me pogleda kao da sam poludela. „Izvinite?“

„Napravite pauzu, tek toliko da shvatite šta se događa“ objasnila sam žurno.

„A šta da radim? Da idem na trčanje? Da se provozam kolima? Ili da odem na tenis?“ Sarkazam njegovog glasa sekao me je na komade. Činilo mi se čak da osećam kako mi lepljiva krv curi iz rana.

„Ima i drugih hobija, ne samo onih koji podrazumevaju fizičku aktivnost“ rekla sam i pognula glavu. „Mogli biste da slušate muziku, možda. Ili da čitate“.

Evo, sad će me saseći u trenutku, kao nekooga ko je predložio najveću gomilu gluposti u istoriji čovečanstva. Ali njegove oči su bile mirne, koncentrisane na mene.

„Muzika. Nije loša ideja. Uostalom, nemam šta drugo da radim, zar ne?“ Pokaza mi na gramofon na najvišoj polici. „Spustite ga, molim Vas“.

Popela sam se na stolicu i dok sam ga skidala, pažljivo sam ga pogledala. „Divan je. Jel originalan?“

Potvrdio je dok sam ga stavljala na sto. „Oduvek sam voleo starinske stvari, mada je ovo malo savremenije. U crvenoj kutiji su ploče“.

Stala sam ispred biblioteke, a ruke su mi visile sa strane. Na istoj polici gde je bio i gramofon bile su dve tamne kutije sličnih dimenzija. Pokvasila sam usne, grlo mi je gorelo.

Nestrpljvo me je pozvao. „Mrdnite se, gospođice Bruno.“

Znam da nigde ne žurim, ali to ne znači da treba da budete spori. Ili ste išli na časove kod Kajlija?“

Nikad se neću navići na njegovu zajedljivost, besno sam pomislila dok sam razmišljala šta ad radim. Sad je bio trenutak: da mu poverim svoju manu ili da nastavim lakšim putem, kao do sada? Ili da zgrabim bilo koju kutiju i da se nadam da je prava? Nisam mogla prvo da je otvorim i da provirim unutra, bile su zatvorene širokom lepljivom trakom. Od same pomisli na strašne reči koje će mi uputiti, ako mu kažem istinu, odlučila sam da se popnem na stolicu i uzmem jednu kutiju. Spustila sam je na sto negledajući ga. Po onome što sam čula shvatila sam da su unutra ploče. Bila je to ona prava. Nastavila sam normalno da dišem.

„Evo ga“. Stavio je jednu ploču. Debisi.

„Zašto baš on?“ upitala sam.

„Zato što sam počeo da ga cenim od kada znam da su Vam zbog njega dali to ime“.

Primitivna jednostavnost njegovog odgovora ostavi me bez daha, a srce mi se uvijalo između nada oštarih kao trnje. Jer su bile mnogo lepe i izgledale su nestvarne.

Nisam znala da sanjam. Možda zato što je moj um shvatio još na rođenju da moje srce to odbija da radi. To jest da snovi nikada ne postaju stvarnost. Bar ne moji.

Počela je muzika i osvojila celu sobu. Prvo nežno, zatim grublje, sve dok nije došlo do uzbudljivog i zavodljivog krešenda. Meklejn je zatvorio oči i udobno se zavalio upijajući i usvajajući ritam kao da ga krade, ali ima dozvolu.

Gledala sam ga, koristeći priliku što žmuri. U tom trenutku mi je izgledao vrlo mlad i nežan, kao da mi ga običan vetrić može odneti. I ja sam zatvorila oči na tu strašnu i smešnu pomisao. On nije bio moj. Niti će ikada biti. U kolicima ili ne. Što pre to shvatim pre ću se urazumiti, smiriti i uravnotežiti. Nisam mogla da otvorim kavez u koji sam se sama zaključala, rizikujući da silno patim zbog jedne obične maštarije, neostvarenog devojačkog sna.

Vatrena i opijajuća muzika se prekide.

Otvorismo oči u istom trenutku. Njegove ponovo postadoše hladne. Moje zamagljenje, uspavane.

„Knjiga ovako neće napredovati“ izjavio je. „Vratite ploče, Melisanda. Hoću malo da pišem, čak sve ponovo da napišem“.

Uputi mi iskričav osmeh. „Vaša ideja sa muzikom je bila genijalna. Hvala“.

„Stvarno?... Nisam uradila ništa naročito“ rekla sam izbegavajući njegov pogled koji je bio tako dubok da sam rizikovala da se izgubim.

„Ne, i niste uradili ništa naročito, stvarno“ dodao je, gazeći po mom moralu, brzim pokretima kojima me je ubijao. „Vi ste naročiti, Melisanda. Vi, a ne ono što govorite ili radite“.

Pogled mu se sudario sa mojim i želeo je da ga zarobi, kao i uvek. Podigao je obrve. Već sam dobro poznavala tu ironičnu mimiku. „Hvala gospodine“ odgovorila sam skrušeno.

On se nasmeja kao da sam rekla neku šalu. Nisam se naljutila. Bar je smatrao da sam zabavna. Bolje išta nego ništa. Vratila

sam se na naš razgovor od pre nekoliko minuta, kad me je pitao da li bih zbog ljubavi nekome dala noge ili dušu. Tada sam mu odgovorila da nikada nisam volela i nisam znala kako da se ponašam. Sad sam shvatila kako sam mogla da odgovorim na to opasno pitanje.

Povukao je kompjuter prema sebi i počeo da piše, isključivši me iz svog sveta. Vratila sam se svojim poslovima, iako mi je srce drhtalo. Kad bih se zaljubila u Sebastijana Meklejna bilo bi to ravno samoubistvu. A ja nisam imala želju da budem kamikaza. Jel tako? Bila sam jedna razumna, praktična, racionalna devojka koja nije mogla da sanja. Čak ni otvorenih očiju. Ili sam takva bila do pre nekoliko trenutaka, ispravila sam se.

„Melisanda?“

„Da, gospodine?“ Okrenula sam se prema njemu, iznenađena što mi se obratio. Dok je pisao isključio bi se od svega i od svih.

„Trebaju mi ruže“ rekao je i pokazao na praznu vaznu da stolu. „Recite Milisent da ih nabere, molim Vas“ .

„Naravno, gospodine“. Zgrabila sam keramičku vaznu obema rukama. Znala sam da je teška.

„Crvene ruže“ objasnio je. „Kao tvoja kosa“.

Pocrvenela sam iako nije bilo ničega romantičnog u tome što je rekao.

„Dobro, gospodine“.

Osetila sam njegov pogled na leđima dok sam pažljivo otvarala vrata i izlazila u hodnik. Sišla sam na prizemlje držeći čvrsto vaznu u rukama.

„Gospođo Mekmilijan? Gospođo?“. Nije bilo ni traga od stare domačice, a onda sam se kroz maglu prisetila. Dok sam doručkovala rekla mi je nešto u smislu slobodnog dana... Da li je mislila na danas? Nisam mogla da se setim. Gospođa Mekmilijan je bila neprestano izbacivala zbunjujuće informacije i retko sam uspevala da je slušam od početka do kraja. Nije je bilo ni u kuhinji. Rastužila sam se i spustila vaznu na sto pored korpe sa svežim voćem.

Divno. Shvatila sam da moram sama da izaberem ruže u bašti. To je bio zadatak koji je prevazilazio moje sposobnosti. Bilo bi mi lakše da uhvatim oblak ili da odigram neki valzer.

Bučalo mi je u ušima i postala sam svesna da će se uskoro desiti katastrofa. Ispred mene je bila bašta sa ružama vrelin kao da gore. Crvene, žute, roze, bele, čak i plave. Šteta što sam ja živela jedan crno beli život u kome je sve bilo kao u senci. Život u kome je svetlost bilo nešto neobjašnjivo, neodređeno, zabranjeno. Nisam čak mogla ni da sanjam kako razlikujem boje, jer uopšte nisam znala kakve su. Od rođenja.

Napravila sam nesiguran korak prema ružičnjaku. Obrazi su mi goreli. Morala sam da nađem opravdanje što sam se gore vratila bez cveća. Jedno je bilo izabrati između dve kutije, a sasvim drugo odneti ruže iste boje. Crvene. Kakva je crvena? Kako da zamislim nešto što nikad nisam videla, ni u knjizi?

Zgazila sam jednu polomljenu ružu. Sagla sam se da je podignem. Uvenula je, kao biljka je bila mrtva, ali je i dalje mirisala.

„Šta radiš ovde?“

Naglo sam pomerila kosu sa čela i zažalila što je nisam skupila u punđu kao i obično. Visila mi je niz leđa već mokra od znoja.

„Trebalo da nabere ruže za gospodina Meklejna“ kratko sam odgovorila.

Kajl mi se osmehnuo, njegov uobičajeni osmeh skrivenih namera. „Jel ti treba pomoć?“

U tim praznim i dvosmislenim rečima koje je doneo vetar, našla sam put izbavljenja, neočekivanu prečicu kojom sam bez oklevanja morala da krenem.

„Ustvari, trebalo je ti to da uradiš, ali te nisam našla. Kao i obično“ rekla sam besno.

Obrazi mu zadrhtaše. „Ja nisam baštovan. Već imam isuviše posla“.

Na te njegove reči sam prasnula u smeh. Stavila sam ruku na usta praveći se da sakrivam osmeh.

On me ljutito pogleda. „Istina je. Šta misliš ko mu pomaže da se kupa, oblači, ko ga gura?“

Pomisao na nagog Sebastijana Meklejna skoro da mi izazva kratak spoj. Prati ga, oblačiti ga... To bih tako rado radila. Sledeća misao, a to je da ja to nikada neću raditi, naterala me je da oštro odgovorim.

„Veći deo dana si slobodan. Naravno, uvek moraš da budeš tu, ali te on retko uznemirava“ povećala sam dozu oštine. „Ajde, dođi da mi pomogneš“.

Nevoljno je krenuo. Utrapila sam mu makaze, osmehujući se.

„Crvene ruže“ objasnila sam.

„Nabraću“ mramljao je i počeo da radi.

Na kraju, kad je buket bio gotov, otišli smo u kuhinju gde smo uzeli vaznu. Činilo mi se jednostavnije i lakše da podelimo zadatak. On će nositi vaznu, a ja cveće. Meklejn je još uvek pisao u zanosu. Prekinuo je kad nas je video da ulazimo zajedno.

„Sad mi je jasno zašto ti je toliko trebalo“ reče gledajući me.

Želeći da što pre ode Kajl brzo spusti vaznu na sto. Tako brzo da se skoro prevrnula. Već je izašao kad sam počela da stavljam ruže u vaznu.

„Zar je to bio tako težak zadatak da je neko morao da ti pomogne?“ upita me on, a iz očiju od besa počеше da mu sevaju munje.

Batrgala sam se kao riba koja je ugrizla udicu. „Vazna je teška“ opravdavala sam se. „Sledeći put ga neću pozvati“.

„Vrlo mudro“. Glas mu je bio anđeoski. Ali sa licem koje mu je prekrivala dvodnevna brada, izgledao je kao zli đavo koga su podzemna božanstva direktno dovela da me muči.

„Nisam našla gospođu Mekmilijan“ bila sam uporna. Kao riba koja se i dalje bori i ne shvata da je ulovljena. „A, da, danas je njen slobodan dan“ pretpostavio je on. Ali zatim se njegov pritajeni bes ponovo vrati. „Ne želim ljubavne odnose među mojim osobljem“.

„To mi nije ni palo na pamet!“ rekla sam besno i tako iskreno da mi je uputio osmeh kao znak da se slaže sa mnom. „Drago mi je zbog toga“. Oči su mu bile ledene bez obzira na osmeh.

„Naravno to ne važi za mene. Ne smeta mi da imam ljubavne odnose sa mojim osobljem“. Naglasio je te reči da bi istakao da se šali.

Prvi put sam poželela da ga udarim, a onda sam shvatila da i nije prvi put. Pošto nisam mogla da se istresem na onoga ko je to zaslužio, čvrsto sam stegla buket ruža i zaboravila da imaju trnje. Iznenadila sam se što me je zbolelo, kao da sam bila otporna na ubode, a i borila sam se sa nečim drugim.

„Jaoj!“ Naglo sam povukla ruku.

„Jesi se ubola?“

Moja ljutiti pogled više je govorilo od bilo kojeg odgovora. Pruzio je ruku tražeći moju.

„Daj da vidim“.

Pružila sam mu je kao da sam automat. Crvena krv curila je po beloj koži. Tamna, crna za moje nenormalne oči. Karmin crvena za njegove, normalne.

Pokušala sam da povučem ruku, ali me je on jako stagnuo. Pogledala sam ga, zbunjena. Netremice je gledao u moj prst, očaran, hipnotisan. Zatim, kao i obično, sve se prekide. Promenio mu se izraz lica, i to tako da nisam uspela da ga odgonetnem. Bilo mu je gadno i brže bolje je skrenuo pogled. Ruka mi je sad bila slobodna i ja prislonih prst na usta da bih usisala krv.

On se okrete prema meni kao da ga je na to nagnala neka grozna i jaka sila. Izraz lica mu je bio kao da pati, umire. Ali samo na trenutak. Potresno i nelogično.

„Knjiga dobro napreduje. Vratila mi se inspiracija“ rekao je, kao da odgovara na moje nepostavljeno pitanje. „Jel možeš da mi doneseš šolju čaja?“

Zgrabila sam njegove reči kao konopac bačen da se spasem od davljenja. „Idem odmah“.

„Jel ćeš moći sama, ovog puta?“ Njegova ironija je bila skoro prijatna posle onog strašnog pogleda od malopre.

„Probaću“ odgovorila sam, prihvatajući igru.

Ovog puta nisam srela Kajlija, hvala bogu. U kuhinji sam se bolje snalazila nego u bašti. Pošto tu stalno jedem, zajedno sa gospođom Mekmilijan, znala sam sve tajne. Našla sam bez problema čajnik u jednom ormanu pored firžidera, a kesice čaja u limenoj kutiji u drugom. Vratila sam se na gornji sprat sa poslužavnikom u rukama.

Meklejn nije podigao pogled kad sam ušla. Očigledno da su mu uši, kao antene, već javile da sam sama.

„Donela sam i šećer i med, jer nisam znala šta volite. I mleko“.

Iscerio se kad je video polužavnik. „Zar nije pretežak za tebe?“

„Snašla sam se“ rekla sam ponosno. Morala sam da se naviknem da se branim od njegovih šala koje sam više volela od tragičnog izraza lica koji je imao malopre.

„Gospodine...“ Došao je trenutak da se suočim sa važnim pitanjem.

Prijateljski mi se nasmejao kao vladar prema odanom podaniku. „Da, Melisanda Bruno?“

„Htela bih da znam kad je moj slobodan dan“ rekla sam hrabro, u jednom dahu.

On podiže ruke i dražesno se protegnu pre nego što je odgovorio. „Slobodan dan? Tek što si stigla, već hoćeš da me se oslobodiš?“

Premestila sam se sa noge na nogu dok sam gledala kako sipa kašiku mleka i kašiku šećera u čaj, a zatim polako pije.

„Danas je nedelja, gospodine. Gospođa Mekmilijan ima slobodan dan. A prekosutra će biti tačno nedelju dana od kako sam ovde. Možda je sad trenutak da o tome popričamo, gospodine“. Izgledalo mi je kao da uopšte ne želi da mi da slobodan dan.

„Melisanda Bruno, možda misliš da nećeš imati slobodan dan?“ upitao me je sa osmehom kao da mi je pročitao misli.

Samo što nisam promrljala da to nije tačno, da nikad nisam ništa slično ni pomislila, što je bila besmislica, kad je on dodao. „...zato što bi bila u pravu“.

„Možda nisam dobro razumela, gospodine. Jel to još jedna od Vaših šala?“ Glas mi je bio blag, jer sam se trudila da se obuzdam.

„A ako nije?“ reče, a oči su mu bile duboke kao okean.

Gledala sam ga u čudu. „Ali gospođa Mekmilijan...“

„Ni Kajl nema slobodan dan“ podseti me i lukavo se osmehnu.

Izgladalo je da se ludo zabavlja. „Ali on nema određeno radno vreme za razliku od mene“ rekla sam hladno. Žarko sam želela da istražim selo i okolinu kuće i smetalo mi je to što moram da

se borim za svoja prava.

Nije ni trepnuo. „Zato mi je uvek na raspolaganju“.

„Kad onda mogu da izađem?“ upitala sam i podigla glas, „Možda noću? Slobodna sam od sumraka do zore...Umesto da spavam, ići ću da lutam? Za razliku od Kajlija, ja ovde živim, ne idem kući uveče“.

„Nemoj slučajno da izlaziš noću. Opasno je“.

Njegove reči su se utisnuše u moju savest i izazvale drhtavicu od besa. „Sad smo u ćorsokaku“ rekla sam, a glas mi je bio leden kao i njegov. „Hoću da vidim okolinu, ali nemam slobodan dan, pa ne mogu. Ali, sa druge strane, preteći mi govorite da ne smem da izlazim noću, smatrajući da je opasno. Šta mi preostaje?“

„Još si lepša kad se razljutiš, Melisanda Bruno“ primetio je. „Bes ti oboji obraze divnom roze bojom“.

Uživala sam u divnom trenutku radosti zbog takvog komplimenta, ali je bes prevladao. „Dakle? Da li ću imati slobodan dan?“

Šeretski se nasmejao, pa se moj bes umanjio i zamenilo ga je drugačije i nejasno uzbuđenje.

„OK. Neka bude nedelja“ na kraju je popustio.

„Nedelja?“ Tako brzo je popustio da sam se zbunila. Uvek je brzo donosio odluke da sam sumnjala u svoju sposobnost da ga pratim. „Pa to je slobodan dan gospođe Mekmilijan... Jeste li sigurni...?“ „Milisent je slobodna samo pre podne, vi uzmite po podne“.

Klimnula sam glavom, ali nisam bila sigurna. Za sada sam

morala da se zadovoljim.

„U redu“.

Pokazao mi je na poslužavnik. „Budite ljubazni i odnesite ga u kuhinju“.

Stigla sam već do vrata, kad mi je na pamet pala jedna misao i pogodila me kao grom. „Zašto baš nedelja?“

Okrenula sam se i pogledala ga. Izgledao je kao zvečarka i sve mi odmah beše jasno.

„Zato što je danas nedelja i onda moram da čekam još sedam dana“. Pirova pobeda. Bila sam toliko besna da se umalo nisam bacila na njega.

„Brzo će da prođe“ odgovorio mi je veselo. „I nemojte da zalupite vrata kad budete izlazili“.

Baš sam to htela da uradim, ali mi je poslužavnik zasmetao. Trebalo je da ga spustim na pod, ali sam odustala. Možda bi mu to bilo još zabavnije.

Te noći sam sanjala, prvi put u životu.

Peta glava

Izgledala sam sablasno kao duh, u spavaćici koja se lelujala na nevidljivom vetru. Sebasijan Meklejn me je držao za ruku, nežno. „Hoćeš li da igraš sa mnom, Melisanda Bruno?“

Stajao je nepomičan pored mog kreveta. Nije bilo kolica, njihao se bled kao što je bio i moj san.

Približila sam mu se, brzo kao kometa. On me očara osmehom nekoga ko ne sumnja u tuđu sreću, jer isijava svoju.

„Gospodine Meklejn... Vi možete da hodate...“ Glas mi je bio nežan i zvučao je kao dečji.

Uzvratio mi je osmeh, ali mu oči behu tužne i tamne. „Bar u snovima, da. Zar nećeš da me zoveš Sebastijan, Melisanda? Bar u snu?“

Bila sam zbunjena i nisam mogla da se oslobodim zvaničnosti, čak i u tom nestavrnom trenutku.

„Dobro... Sebastijane“.

Njegove ruke mi se obaviše oko struka, čvrsto i radosno. „Jel znaš da igraš, Melisanda?“

„Ne“.

„Onda ću ja da vodim. Misliš da možeš?“ Gledao me je nepoverljivo.

„Mislim da neću moći“ rekla sam iskreno.

On je klimnuo glavom, a moja iskrenost ga nije zbunila. „Ni u snu?“ „Ja nikada ne sanjam“ odgovorila sam nepoverljivo. A ipak

se to sada događalo. Bila je to nepobitna činjenica, zar ne? Nije moglo biti stvarno. Ja u njegovim rukama, u spavaćici, blagost njegovog pogleda, on bez kolica.

„Nadam se da se nećeš razočarati kad se probудиš“ rekao je zamišljeno.

„Zašto bih?“ pitala sam.

„Ja ću biti prvi san koju ćeš sanjati u tvom životu. Jesi li razočarana?“ Gledao me je ozbiljan i sumnjičav.

Onda je krenuo i ja mu zabih nokte oštre kao kandže u ruke. „Ne, ostani sa mnom. Molim te.“

„Zar me stvarno želiš u svom snu?“

„Ne želim nikog drugog“ rekla sam samouvereno. Sanjam, ja sanjam, ponavljala sam. Mogla sam da kažem sve što mi je padalo na pamet, a da se ne bojim posledica.

On mi se i dalje smešio, lepši nego ikad. Polako me je vrteo pa, kako sam postala sigurnija, lagano je ubrzavao ritam. Bio je to tako realan san da sam se prepala. Prsti su mi opipavali mekoću njegovog kašmirskog džempera čtvrtinu njegovih mišića. U jednom trenutku se nešto začulo, kao klatno koje otkucava tačan sat. Nasmejala sam se. „I ovde!“

Nije mi se baš dopao taj zvuk klatna, bio je oštar, uznemirujući, stari.

Sebastijan se odvoji od mene, namršten. „Moram da idem“. Poskočila sam kao da me je pogodio metak. „Baš moraš?“

„Moram, Melisanda. I snovi imaju kraj“. Iz njegovih tihih reči izbijala je tuga zbog rastanka.

„Vратиćeš se?“ Nisam mogla da ga pustim da tek tako ode, bez borbe.

On me je pažljivo gledao kao što je uvek radio i danju, u stvarnosti. „Kako mogu da se ne vratim sad kad si naučila da sanjaš?“

To poetsko obećanje ubrza moj puls, koji je već bio nepravilan od same ideje da ga više neću videti. Bar ne ovako.

San se ugasi kao plamičak sveće. I noć se ugasi. Prva stvar koju sam ugledala, čim sam otvorila oči bio je plafon sa velikim gredama. Zatim otškrinut prozor, zbog vrućine.

Prvi put sam sanjala.

Milisent Mekmilijan mi se ljubazno nasmeja kad me je videla u kuhinji. „Dobro jutro, draga. Jesi li dobro spavala?“

„Kao nikada pre“ kratko sam rekla. Srce samo što mi nije iskočilo kad sam se setila ko je bio glavna ličnost mog sna.

„Baš mi je drago“ reče domaćica iako nije znala na šta ja mislim. Započela je detaljnu priču o tome kako je provela dan u selu. Od mise, do susreta sa raznim ljudima čija imena mi ništa nisu značila. Pustila sam je da priča, kao i uvek, dok su mi misli bile zauzete prijatnijim maštarijama i stalno sam gledala na sat, grozničavo očekujući da ga ponovo vidim.

Bilo je detinjasto misliti da će mi dan biti drugačiji, da će se on ponašati na drugi način. To je bio samo san, ništa drugo. Ali pošto nisam imala iskustva po tom pitanju, nadala sam se da može da se odrazi na stvarnost.

Kad sam ušla u radnu sobu on je, srebrnim nožem, otvarao

pisma. Samo malo je podigao pogled kad sam se pojavila.

„Još jedno pismo od mog izdavača. Ugasio sam mobilni telefon da mu se ne bih javio! Ne podnosim ljude bez mašte... Nemaju pojma šta znači svet jednog umetnika, njegovo vreme, njegovi prostori...“ Njegov oštar ton me spusti na zemlju. Nije me ni pozdravio, niti mi se bilo kako obratio, ni blago pogledao. Dobrodošla u stvarnost, sama sam sebe pozdravila. Kako sam mogla da mislim drugačije! Eto zašto nikada ranije nisam uspevala da sanjam. Zato što nisam verovala, nisam znala, nisam pokušala da se nadam. Trebalo je da se vratim da budem Melisanda od pre nego što sam došla u ovu kuću, pre našeg susreta, pre varke.

Možda ću ga ponovo sanjati. Ta misao me je zagrejala više nego čaj koji mi je dala gospođa Mekmilijan ili zaslepljujuće sunce koje je dolazilo sa prozora.

„Pa? Šta stojite tu kao spomenik? Sedite, zaboga“.

Sela sam mirno naspram njega dok mi je prekor goreo na licu. Dade mi pismo i reče ozbiljno. „Pišite im. Recite im da će imati rukopis do datuma koji smo odredili“.

„Jeste li sigurni da možete da stignete. Hoću da kažem... Počeli ste da ga potpuno menjate...“

Besno je reagovao na reči koje je smatrao kritikom. „Noge su mi paralisane, a ne mozak. Imao sam trenutak krize. To je prošlo. Potpuno“.

Celo pre podne sam obazrivo ćutala dok sam ga gledala kako vrlo energično udara po tastaturi. Sebatisjan Meklejn prgavi

čudak koga je bilo lako iznervirati. Lako i mrzeti, pomislila sam, krišom ga posmatrajući. Ali bio je i lep. Mnogo, i bio je svestan toga. Što ga je činilo još odbojnijim. U snovima mi se pojavilo biće koje ne postoji, projekcija mojih želja, a ne stvaran čovek, od krvi i mesa. San je bio prevarant, strašan lažov.

U jednom trenutku pokaza mi na ruže. „Donesi druge, molim te. Ne volim kad uvenu. Hoću da budu uvek sveže“.

Glas mi se povratio. „Odmah“.

„I ovog puta, pazi da se ne ubodeš“. Grubost njegovog glasa me zbuni. Nikako da se naviknem na te česte izlive besa sa željom za uništenjem.

Da ne bih rizikovala, uzela sam celu vaznu i sišla na prizemlje. Na sredini stepenica srela sam domaćicu koja požuri da mi pomogne. „Šta je bilo?“ „Hoće sveže ruže“ objasnila sam kratko. „Kaže da ne podnosi uvele“.

Žena podiže pogled prema nebu. „Svaki dan nešto novo“.

Odnele smo vaznu u kuhinju, a onda ona ode da nabere sveže, isključivo crvene ruže. Ja sam se srušila na jednu stolicu kao da me je ophrvala mračna atmosfera ove kuće. Nisam uspevala da se otarasim noćasnijeg sna i zato što je bio prvi u mom životu, a to mi je još uvek bilo jezivo otkriće, ali i zbog toga što je bio vrlo živ, bolno živ. Zvuk sa šporeta me prenu. Bio je tako strašan da sam pomislila da sam ga čula i u mom snu. Možda ga je baš taj detalj učinio stvarnim.

Bezizražajne oči mi se napuniše nezadrživim suzama. Jecaj koji nisam mogla da kontrolišem, izađe mi iz grla. U tom stanju

me nađe domaćica kad se vratila u kuhinju. „Evo svežih ruža za našeg gospodina i gazdu“ reče veselo. A onda vide moje suze i prinese ruke na grudi. „Gospođice Bruno! Šta se desilo? Jeste li dobro. Nije valjda zato što Vam gospodin Meklejn ispira mozak? On voli da se ruga svima, vuk samotnjak, ali je drag kad se seti da može i takav da bude... Ne brinite, šta god da Vam je rekao, već je zaboravio“.

„U tome je problem“ rekla sam plačljivim glasom, ali ona nije čula, jer već je počela svoje priče.

„Spremiću Vam čaj, prijaće Vam. Sećam se, jednom, u kući gde sam ranije radila...“

Otrpela sam u tišini njenu dugačku priču, ceneći promašeni pokušaj da me zabavi. Pila sam topli napitak i pretvarala se da mi je bolje kako bih odbila dalju pomoć. Htela sam sama da odnesem ruže, ali ona je navalila da me isprati bar do odmorišta i tu njenu ljubaznu ponudu nisam mogla da odbijem. Kad sam se vratila u radnu sobu bila sam ona stara Melsanda, oči su mi bile suve, srce mirno, duša bezbrižna.

Vreme je prolazilo, teško kao armirani beton, u tišini crnoj kao i moje raspoloženje. Meklejn me je ignorisao sve vreme, obraćajući mi se samo kad je morao. Grčevita želja koje se pojavila u sumrak bila je ista kao i ona jutrošnja. Želela sam ponovo da ga vidim. Da li je moguće da je prošlo tako malo vremena?

„Možete da idete, gospođice Bruno“ rekao mi je ne gledajući me u oči. Samo sam mu poželeva prijatno veče, otmeno i hladno

kakav je bio i on.

Zamolio me je da nađem Kajlija, i dok sam ga tražila sam Kajlija začula sam jecaj koji je dolazio ispod stepenica. Spetljala sam se i nisam znala šta da radim. Posle malo razmišljanja, rešila sam da vidim odakle potiče taj zvuk i to što sam videla me je zbunilo.

Lice u senci, nejasni obrisi koji je bio zauzet duvanjem nosa, bio je Kajl. Čovek koji je držao zgužvanu maramicu u ruci bio je bleđa kopija onog ludog zavodnika od pre nekoliko dana. Samo sam ga pogledala, nema od iznenađenja.

On primeti da sam tu i napravi korak napred. „Jel ti žao? Ili ti je smešno?“

Izgledalo je kao da sam ga krišom gledala, kao da sam neki bezobzirni posmatrač. Odbila sam trenutni napad i opravdala se.

„Traži te gospodin Meklejn. Hoće da se povuče u sobu da bi večerao. Ali... Jesi li dobro? Mogu li nekako da ti pomognem?“

Lice mu se osu tamnim flekama i shvatila sam da je pocrveneo, jer mu je bilo neprijatno.

Napravila sam korak unazad. „Ne, izvini, zaboravi šta sam ti rekala. Samo nabijam nos u tuđa posla“. Odmahnuo je glavom, neobično plemenito. „Mnogo si draga da bi nabijala nos u tuđa posla, Melisanda. Ne, ja... Samo sam neraspoložen zbog razvoda“. Tek tada sam shvatila da u ruci ne drži maramicu, nego neki papir. „Otišla je. Svi moji pokušaji da nešto popravim su propali“.

U tom trenutku mi dođe da se nasmejem. Pokušaji? A kako je

to pokušavao? Tako što je davao provokativne predloge jedinoj mladoj ženi u svojoj okolini?

„Žao mi je“ rekla sam i bilo mi je neprijatno.

„I meni“. Napravio je još jedan korak unapred i izašao iz senke. Lice mu je bilo izbrazdano suzama i promenila sam mišljenje koje sam o njemu ranije imala.

Nisam znala da li da ga i dalje zbunjeno gledam. Šta je nalagao bonton po pitanju obraćanja osobama koje se razvode? Kako ih utešiti? Šta da im kažeš, a da ih ne povrediš? Ma da, kad je pisan bonton razvodi nisu ni bili mogući.

„Reći ću gospodinu Meklejnu da ti nije dobro“ rekla sam.

On se uspaniči. „Ne, ne. Ne smem sada da ostanem bez posla, a plašim se da Meklejn samo traži razlog da me definitivno otpusti iz Midnajt rouza. Ne, samo malo da se saberem i stižem“.

„Malo vremena da se sabereš, naravno“ ponovila sam nepoverljivo. Kajl je stvarno strašno izgledao, kosa mu je bila razbarušena, lice crveno od plakanja, bela uniforma izgužvana kao da je u njoj spavao. „Dobro. Laku noć“ pozdravila sam ga, a moja jedina želja je bila da se sklonim u sobu. Bio je ovo jedan dug dan, nisam bila u stanju nikoga da tešim, ni sebe samu.

Klimnuo je glavom kao da nije imao poverenja u svoj glas.

Na kratko sam svratila u kuhinju pre nego što sam se popela u sobu. Nisam bila gladna, pa sam htela da kažem ljubaznoj gospođi Mekmilijan da neću da večeram. Uputila mi je blistav osmeh i pokazala na šerpu na šporetu. „Spremam supu. Znam da je vrućina, ali ne možemo jesti samo salatu do septembra“.

Nešto me je steglo u grlu i ja sam se pokajala. Naprasno sam promenila odgovor i zaustavila ga baš kad je hteo da mi izađe iz usta. „Obožavam supu, bez obzira da li je vrućina ili nije?.

Pre nego što je počela da brblja ispričala sam joj šta se desilo Kajliju, bez mnogo detalja.

„Izgleda da je stvarno potrešen razvodom“ rekla sam sedajući za sto.

Ona odmahnu glavom i nastavi da meša supu. „To je od početka bilo osuđeno na propast. Žena mu se preselila u Edinburg pre nekoliko meseci i šuškalo se da već ima nekog drugog. Znae već kakvi su zli jezici... Nije ni on svetac, ali je vezan za ove krajeve i nije želeo da ode iz sela“.

Sipala sam sebi malo vode iz bokala. „I zato je ostao ovde?“

Domaćica je sipala supu u tanjire i ja istog trenutka počeh glasno da je srčem. Bila sam gladnija nego što sam mislila.

„Kajl samo priča da mu je dosta ovog mesta, ove kuće, gospodina Meklejnja, ali mu se ne ide odavde. Ko bi ga drugi zaposlio?“

Pogledala sam je preko tanjira, radoznalo. „Zar nije završio školu za bolničare?“

Gospođa Mekmilijan pažljivo podeli parče hleba na pola. „Jeste, naravno, ali bio je prosečan, čak loš đak. A ne bi se ni reklo da se ovde satire od posla. I često smrdi na alkohol. Neću da kažem da je pijanica, ali...“ Po njenom glasu sam zaključila da mu to zamera.

„Ja volim ovu kuću“ rekla sam bez razmišljanja.

Žena je bila iznenađena. „Stvarno, gospođice Bruno?“

Spustila sam pogled na tanjir, a obrazi mi se zacrveneše. „Ovde se osećam kao da sam kod kuće“ objasnila sam. I shvatih da govorim istinu. Bez obzira na promene raspoloženja mog zanosnog pisca prijalo mi je što sam ovde, daleko od patnji koje su pritiskale moj prethodni život.

Gospođa Mekmilijan je ponovo počela da brblja, a ja sam pojela sve iz tanjira. Misli su mi jurile po krivim i nepravilnim šinama, a cilj je bio uvek i neosporno Sebastijan Meklejn. Bila sam rastrgnuta između neverovatne potrebe da ga opet sanjam i želje da ostavim iluzije iza sebe.

Posle nekoliko trenutka Kajl se pojavi u kuhinji, besan kao nikada do tada.

„Prezirem Meklejna iz dna duše“ reče.

Domaćica zastade u pola rečenica i izgrdi ga. „Sram te bilo, kako to govoriš o nekome ko te hrani“.

„Bolje da umrem od gladi nego da imam bilo kakva posla sa njim“ ljutito odgovori. Gnev u njegovom glasu me uplaši. Nije bio poslušan sluga, to sam već shvatila, ali njegova mržnja je bila ogromna.

Kajl je otvorio frižider i izvadio dve konzerve piva. „Laku noć drage gospođe. Idem u sobu da slavim razvod“. Ugao desnog oka mu nervozno zaigra.

Ja i domaćica se pogledasmo bez reči i sačekasmo da on izađe.

„Zaista nije lepo da tako priča o jednom gospodinu Meklejnu“ bile su njene prve reči. Onda me je pogledala zbunjeno. „Jel

mislite da će da se ubije?“

Nasmejala sam se pre nego što sam uspela da se uzdržim. „Ne mislim da je taj tip“ smirila sam je.

„Tako je. Suviše je površan da bi gajio duboka osećanja prema bilo kome“ reče ogorčeno. Briga za Kajlija ispari kao rosa na suncu i poče da mi ređa prednosti, po njenom mišljenju, boravka na selu u odnosu na grad.

Pomogla sam joj da raspremi sudove i pođosmo svaka u svoju sobu. Ja na prvi sprat, ona u sobu blizu kuhinje, u prizemlju.

Vrtela sam se dugo pre nego što sam zaspala, a onda sam pala u nemiran san. Ujutru su mi obrazi bili tvrdi od noćnih suza, a nisam se sećala zašto sam plakala.

Nisam sanjala Sebastijana te noći.

Sledeći dan je bio utorak i gospodin Meklejn je već bio neraspoložen.

„Danas tačan ko smrt dolazi Mekintoš“ reče tužno. „Ne mogu da mu dokažem da ne treba da dolazi. Probao sam mnogo puta. Od pretnji do molbi. Izgleda da je otporan na moje pokušaje. Gori je od ptice grabljivice“.

„Možda samo želi da bude siguran da ste dobro“ primetila sam, tek da nešto kažem.

Zalepi pogled na mene, a onda se grohotom nasmeja. „Melisanda Bruno, ti si jedan zanimljiv lik... Dragi Mekintoš dolazi zato što smatra da mu je to obaveza, a ne zato što me posebno voli i poštuje“.

„Obaveza? Ne razumem... Po meni, njegov jedini cilj je

da Vas pregleda. Mora ipak da ima neki razlog“ rekla sam tvrdoglavo.

Meklejn se namršti. „Draga moja... nisi valjda jedna od onih što naivno veruje u sve što vidi? Ništa nije crno ili belo, postoji i sivo, tek da znaš“.

Ništa nisam odgovorila. Šta je trebalo da kažem? Da sam ja stvarno razlikovala samo crno i belo i da mi je od toga bilo muka.

„Mekintoš ima grižu savesti zbog nesreće i misli da će mu biti lakše ako stalno dolazi, iako mi uopšte ne treba“ dodao je prezrivo.

„Grižu savesti?“ ponovila sam. „U kom smislu?“

Munja obasja prozor iza njegovih leđa, a onda se začu snažan grom. On se nije okrenuo, kao da nije uspevao da odvoji pogled sa mene.

„Izgleda da će biti veliko nevreme. Možda će to sprečiti Mekintoša da dođe danas“.

„Sumnjam. To je samo letnji pljusak. Za sat vremena će sve da se završi“ rekla sam iz iskustva.

On me pogleda tako prodorno da sam osetila jezu duž kičme. Bio je čudan, ali tako privlačan da je to brisalo sve njegove mane.

„Hoćete da raspremim police koje još nisam stigla?“ pitala sam nervozno i izbegla njegov prodoran pogled.

„Jeste dobro spavali noćas, Melisanda?“

Pitanje me je iznenadilo. Glas mu je bio blag, ali se osećala preteća potreba da dam iskren odgovor.

„Ne baš“.

„Niste ništa sanjali?“ Glas mu je bio sladak i bistar kao voda nekog izvora i ponela me je ta osvežavajuća struja.

„Ne, noćas ne“.

„Jel bi volela da sanjaš?“

„Da“ odgovorila sam brzo. Naš razgovor je bio nadrealan, ali sam bila spremna da traje beskrajno.

„Možda će ti se ponovo desiti. Tišina ovog mesta je idealna za uljuljkivanje u san“ rekao je hladno. Vratio se za kompjuter i već me zaboravio.

Fantastično, rekla sam ponižena. Bacio mi je kosku kao psu, a ja sam bila takav idiot da sam je grizla kao da umirem od gladi. Izgladnela sam bila stvarno. Gladna naših pogleda, našeg očitog saučesništva, njegovih neočekivanih osmeha.

Povila sam ramena i nastavila da radim. U tom trenutku sam pomislila na Moniku. Ona je baš bila sposobna da okrene glavu od muškaraca da ih uhvati u mrežu laži i snova, da pridobije njihovu pažnju velikim iskustvom. Jednom sam je pitala kako je naučila tu umetnost zavodjenja. Prvo mi je rekla „to se ne uči, Melisanda. Ili je imaš oduvek ili možeš samo da je sanjaš“. Zatim se okrenula prema meni i blago rekla. „Kad budeš u mojim godinama, znaćeš šta da radiš, videćeš“.

Sad sam bila u tim godinama i bilo mi je gore nego pre. Moja muška poznanstva bila su uvek povremena i kratka. Svaki muškarac mi je postavljao isti niz pitanja: Kako se zoveš? Šta radiš u životu? Koja kola imaš? Kad bih rekla da nemam dozvolu gledali su me kao crnu ovцу, kao da imam neku strašnu zaraznu

bolest. I naravno da sam se teško nekome poveravala.

Prešla sam rukom preko korica jedne knjige. Bilo je to neko luksuzno izdanje od fine kože knjige Gordost i predrasuda od Džej Ostin.

„Kladim se da ti je ta omiljena“.

Naglo sam podigla glavu. Meklejn me je izučavao odozdo žmirkajući, opasno treperenje pod crnom maskom.

„Ne“ odgovorila sam, stavljajući knjigu na policu. „Sviđa mi se, ali nije to moja omiljena“.

„Onda je Orkanski visovi“. Uputi mi iznadan osmeh od koga mi se zavrtilo u glavi.

Srce je htelo da mi iskoči i umalo se nisam srušila. „Ni ta“ odgovorila sam, primetivši radost zbog hladnoće u mom glasu.

„Nema baš lep kraj. Kao što sam ti već rekao, više volim srećne završetke“.

Okrenuo je kolica i pažljivo došao na koliko koraka od mene. „Ubedljivost, to je uvek kod Ostinove. Odlično se završi, to ne možeš da porekneš“. Nije ni pokušao da sakrije koliko mu je bilo zabavno, a i meni se svidela ta igra.

„Lepa je, slažem se, ali si još uvek dosta daleko. Ta knjiga je puna iščekivanja, a ja to baš ne volim. Suviše sam nestrpljiva. Odustala bih i poželela nešto drugo“.

Sad mi je glas bio blag. Počela sam da flertujem sa njim, a da nisam ni primetila.

„Džejn Ejr“.

Nije očekivao moj smeh i nastavio je zbunjeno da me gleda.

Prošlo je nekoliko minuta pre nego što sam mogla da mu odgovorim. „Konačno! Mislila sam da će proći vekovi...”

Senka osmeha se pojavila na namrštenom čelu. „Trebalo je odmah da shvatim. Usamljena junakinja koja ima iza sebe jednu tužnu priču, muškarac koji je imao tešku prošlost, srećan kraj posle hiljadu peripetija. Romantično. Puno ljubavi. Realno“. Sad su se i njegove usne osmehnule kao i oči. „Melisanda Bruno, jesi li razmišljala o tome da bi mogla da se zaljubiš u mene kao Džejn Ejr u gospodina Ročestera koji je, kakva slučnanosti, takođe bio njen poslodavac?“

„Vi niste gospodin Ročester“ rekla sam smireno.

„Lud sam kao on“ primetio je sa poluosmehom koji sam morala da uzvratim.

„Slažem se. Ali ja nisam Džejn Ejr“.

„I to je tačno. Ona je bila bleđa, ružnjikava, beživotna“ rekao je sporo. „Niko normalan i dobrovid ne bi to o tebi mogao da kaže. Tvoja crvena kosa se vidi iz aviona“.

„Nije baš neki kompliment...” požalila sam se šaljivo.

„Ko pada u oči, iz bilo kog razloga, nikada nije ružan, Melisanda“ odgovorio je blago.

„Onda hvala“.

Nasmejavao se. „Ko je u tvojoj porodici imao takvu kosu, gospođice Bruno? Tvoji roditelji koji su bili poreklom Italijani?“

Pominjanje moje porodice pomutilo je sreću tog trenutka. Spustila sam pogled i nastavila da raspričavam knjige na polici.

„Moja baka je imala crvenu kosu, tako su mi rekli. Moji

roditelji nisu, ni moja sestra“.

Kolicima je prišao do mojih nogu koje su bile zategnute, jer sam pokušavala da složim knjige. Na toj minimalno razdaljini nisam mogla da ne osetim njegov blagi miris. Tajanstvena i zavodljiva mešavina cveća i začina.

„A šta radi jedna ljupka sekretarica crvene kose italijanskog porekla u jednom zabačenom škotskom selu?“

„Moj otac je emigrirao kako bi mogao da izržava ženu i kćerku. Ja sam se rodila u Belgiji“. Pokušavala sam da promenim temu, ali je bilo teško. Njegova blizina mi je zbunjivala misli, pretvarajući ih u neko teško rapletivo klupko.

„Iz Belgije u London, a onda u Škotsku. Sa samo dvadeset dve godine. Moram da priznam da je neobično“.

„Želja da se upozna svet“ procedila sam kroz zube.

Pogledala sam ga ispod oka. Njegovo neraspoloženje se istopilo kao sneg na suncu i zamenila ga je zdrava radoznalost. Nije bilo načina da se oduprem. Napolju je besnelo nevreme svom svojom silinom. Bitka koja je ličila na onu u meni. Bilo mi je normalno, spontano, opušteno da razgovaram sa njim, ali nisam mogla, nisam smela, slobodno da pričam, jer bih se posle pokajala.

„Želja da se upozna svet time što se dođe u jedan ovako zabačen kraj?“ Glas mu je bio sumnjičav. „Nema potrebe da lažeš, Melisanda Bruno. Ne donosim nikakav sud o tebi iako možda tako izgleda.“

Nešto se u meni polomi i oslobodiše se sećanja koja sam

misllila da sam zauvek zakopala. Samo jednom u životu sam se nekome poverila, i loše sam prošla, život mi je uništen. Samo igrom sudbine sam izbegla tragediju. Moju tragediju.

„Ne lažem. I ovde se može upoznati svet“ rekla sam sa osmehom. „Nikada nisam bila u Škotskom gorju, zanimljivo je. A i mlada sam, imam još vremena da putujem, vidim, otkrivam nova mesta“

„Znači nameravaš da otputuješ“. Sad mu je glas bio grub.

Okrenula sam se prema njemu. Senka mu se spustila na lice. Bilo je nečeg očajničkog, besnog, divljeg u njemu u tom trenutku.

Pošto nisam znala šta da kažem samo sam ga gledala.

Hitro je okrenuo kolica i uputio se prema radnom stolu. „Ne brini. Ako i dalje budeš tako lenja ja ću te sam oterati i onda ćeš moći da nastaviš da putuješ po svetu“.

Njegove grube reči sručile su se na mene kao kofa ledene vode. Zastao je pored prozora, držeći se za kolica obema rukama, a leđa su mu bila uspravljena.

„Bili ste u pravu. Nevreme je već prošlo. Nema šansi da izbegnem Mekintoša danas. Izgleda da stalno grešim“.

„Ej, vidi, duga“. Pozvao me je ne okrećući se. „Dođite da vidite, gospođice Bruno. Predivna je, zar ne? Verujem da je nikad niste videli“.

„Jesam, videla sam je“ odgovorila sam, ne pomerajući se. Duga je bila okrutni simbol nečega što mi je nedostajalo. Razaznavanje boja, njihova lepota, njihova daleka tajanstvenost.

Glas mi je bio nežan kao tanak komadić leda, a leđa još čvršća

nego njegova.

Među nama se ponovo stvorio zid, visok i neprelazan.
Neosvojiva prepreka.

Ili sam ga možda ja sama napravila.

Šesta glava

„Hoćeš li da večeras sa mnom, Melisanda Bruno?“

Pogledala sam ga razrogačenih očiju ubeđena da nisam dobro razumela. Ignorisaó me je satima i, nekoliko puta kad je morao da mi se obrati, bio je neprijatan i hladan.

Prvo sam mislila da odbijem, uvređena njegovim detinjastim i čutljivim ponašanjem, ali je znatiželja prevagnula. Ili je to bila nada da ponovo vidim njegov osmeh, onaj zagonetan, prijatan, ljubazan. U svakom slučaju, bez obzira na razlog, prihvatila sam poziv.

Gospođa Mekmilijan je bila toliko začuđena zbog te novine da je ćutala sve vreme dok nam je služila večeru, a nama oboma je to bilo zabavno.

Meklejn je bio opušten, nije više imao strogi izraz lica kog sam se plašila.

Saućesnički smo ćutali i počeli smo da pričamo tek kad je domaćica otišla.

„Uspeli smo dragu Milisent da ostavimo bez reći...To je za Ginisovu knjigu rekorda“ primetio je on sa osmehom koji me je pogodio tačno u sred srca.

„Sigurno“ složila sam se. „To je baš ogroman poduhvat. Sumnjala sam da će se to ikada desiti“.

„I ja“. Namignuo mi je i uzeo jedan ražnjić.

Iznenadna večera bila je prijateljska i lepa, a njegovo društvo

je bilo jedino koje sam želela. Sama sam sebi obećala da neći pokvariti ovu predivnu atmosferu, a onda sam se setila da to samo delimično zavisi od mene. Moje društvo je već pokazalo, u nekoliko navrata, da se lako naljuti bez ikakvih razloga.

Sada se on smejavao i rastužila sam se kad sam shvatila da ne znam koje su boje njegove oči i kosa.

„Dakle Melisanda Bruno, jel ti se dopada Midnajt rouz?“

Ti mi se dopadaš, kad si tako opušten i druželjubiv.

A na glas sam rekla: „Kome se ne bi svideo? To je parče raja daleko do gužve, stresa, svakodnevnog ludila “.

Prestao je da jede i kao da se hranio mojim glasom. I ja sam usporila žvakanje, da ne bih razbila čaroliju, krhkiju od kristala, lelujaviju od jesenjeg lista.

„Za onoga ko dolazi iz Londona mora da je tako“ rekao je. „Jesi li dosta putovala?“

Prinela sam čašu sa vinom prema ustima, pre nego što sam odgovorila. „Manje nego što bih želela. Ali sam shvatila jedno: svet se otkriva po čoškovima, šavovima, skrivenim mestima, a ne u velikim gradovima.“

„Tvoja mudrost je ravna tvojoj lepoti“ reče ozbiljno. „A šta otkrivaš u ovom zabitom škotskom selu?“

„Selo još nisam videla“ podsetila sam bez žaljenja u glasu. „Ali Midnajt rouz je jedno zanimljivo mesto. Čini mi se da ovde svet može da stane i ne bi mi nedostajala budućnost“.

Se vreme dok sam govorila klimao je glavom. „Shvatila si suštinu ove kuće za kratko vreme... Meni to još nije pošlo za

rukom...“ Nisam odgovorila i strah da bih mogla da pokvarim ovu osvojenu bliskost zaustavi mi jezik.

On me je pažljivo izučavao, uobičajeno, kao da sam nešto na staklenoj pločici, a on mikroskop. Sledeće pitanje je bilo promišljeno, eksplozivno, predznak strašne nesreće.

„Jel imaš porodicu, Melisanda Bruno? Neko od tvojih je još živ?“

Nije me to pitao iz dosade, tek onako da bi pitao. Lebdelo je neko goruće i stvarno interesovanje.

Zamaskirala sam odlaganje pijući još malo vina i razmislila o odgovoru koji bih mogla da dam. Kad bih otkrila da imam oca i sestru to bi otvorilo put drugim dosadnim pitanjima na koja sada nisam bila spremna da odgovaram. Bila sam realna: ovaj poziv na večeru došao je samo zato što mu je te večeri bilo dosadno i tražio je razonodu. Ja, još uvek nepoznata sekretarica bila sam idealna u ti svrhu. Neće biti ni jedna druga večera. Rešila sam da slažem, jer je tako bilo lakše, manje komplikovano.

„Sama sam na ovom svetu“. Tek kad mi je glas utihnuo, shvatila sam da to i nije bila laž. Htela sam da slažem, ali to je bila činjenica. Bila sam sama, bez obzira na sve. Nisam mogla ni na koga da računam, sem na sebe samu. Zbog toga sam mnogo patila i mislila da ću da poludim, ali sam se navikla. Apsurdno, tužno, bolno, ali istinito.

Naučila sam da me niko ne voli. Ne shvata. Da sam sama.

On je izgledao čudno zadovoljan mojim odgovorom, kao da je baš to želeo. Zašto, ne bih znala da kažem.

Podigao je čašu sa vinom, polupraznu, i nazdravio.

„Čemu?“ pitala sam imitirajući ga.

„Tvojim budućim snovima, Melisanda Bruno. I želji da ti se snovi ostvare“.

Njegove oči mi se nasmešiše preko čaše.

Nisam želela da razumem. Sebastijan Meklejn bio je živa zagonetka, a njegova harizma, njegova životinjska privlačnost, bili su dovoljni kao odgovor.

Te noći sam sanjala po drugi put. Prizor je bio isti kao i prethodnog puta: ja u spavaćici, on stoji pored mog kreveta u tamnom odelu, nema nigde invalidskih kolica.

Pružio je ruku prema meni, a osmeh mu je iskrivio usne. „Hajde da igramo, Melisanda“.

Glas mu je bio nežan, blag, mek kao svila. Predložio je, nije naredio. I njegove oči... Prvi put su bile molećive.

„Jel sanjam?“ Činilo mi se da sam samo pomislila, ali sam i rekla na glas.

„Samo ako hoćeš da sve ovo bude san. Ako nećeš, onda je stvarno“ rekao je kategorično.

„Ali Vi hodate...“

„U snovima je sve moguće“ odgovorio je i vodio me kroz valcer, kao i prvi put. Pobesnela sam. Zašto u MOM snu tuđe noćne more nestaju, a moje ostaju u svom otrovnom savršenstvu? To je bio MOJ san, ali nisam mogla da ga ukrotim, niti ublažim. Njegova samostalnost bila je čudna, iritantna.

Odjednom sam prestala da razmišljam, kao da je, biti u

njegovim rukama, bilo važnije od mojih ličnih problema. On je bio neverovatno lep i bila mi je čast što je bio u mojim snovima.

Dugo smo igrali, u ritmu nepostojeće muzike, a naša tela su bila u savršenom skladu.

„Mislila sam da te više neću sanjati“ rekla sam mu, pružajući ruku da bi mu dodirnula obraz. Bio je gladak, topao, skoro vreo.

Njegova ruka se podiže da bi se ukrstila sa mojom. „I ja sam mislio da više nećeš da sanjaš“.

„Izgledaš tako svarno...“ rekla sam odjednom. „Ali, ti si samo san... Previše si nežan da bi bio nešto drugo...“

Prasnulo je u veseli smeh i stegnuo me još jače.

„Jel te ljutim?“

Pogledala sam ga namršteno. „Ponekad mi dođe da te udarim“.

Nije izgledao uvređen, čak je bio zadovoljan. „To namerno radim. Volim da te izazivam“.

„Zašto?“

„Tako te lakše držim dalje od mene“.

Prodoran zvuk šerpe prekide mi san i izazva moje nezadovoljstvo. Zato što je on odlazio, kao i prošlog puta. Kao da je to bio neki znak.

„Ostani sa mnom“ molila sam ga.

„Ne mogu“.

„To je moj san. Ja odlučujem“ rekla sam uvređeno.

On je ispružio ruku da bi me pomilovao po kosi, a prsti su mu bili lakši od pera.

„Snovi nam beže, Melisanda. Mi ih stvaramo, ali nam uopšte ne pripadaju. Sami odlučuju kada će da prestanu“.

Uzjogunila sam se kao dete. „Neću tako“.

Preko lica mu pređe neobična obiljnost. „Niko to neće, ali svet nije pravedan sam po sebi“.

Htela sam da zadržim san, ali su mi ruke bile isuviše slabe, a moj vrisak je bio samo šapat. Brzo je nestao, kao i prvi put. Probudila sam se, a u ušima mi je zvonilo. Zatim sam, uplašena, shvatila da su to bili otkucaji mog srca. I ono je išlo svojim putem i kao da mi više ništa nije pripadalo. Nisam više kontrolisala ni jedan deo mog tela.

Brinulo me je što više nisam kontrolisala ni moje misli ni moja osećanja.

Tog jutra je stiglo pismo. Kao da je neko bacio kamen u baru. Padne na jedno mesto, ali nastanu koncentrični krugovi koji se sve više šire. Bila sam divno raspoložena i započela sam dan pevajući. Obično nisam bila takva.

Gospođa Mekmilijan je služila doručak u crkvenoj tišini, jer se pretvarala da je ne zanima kako je protekla sinoćna večera.

Odlučila sam da se ne inatim. Morala sam da joj odagnam nedoumice pre nego što i sama stvori svoje ideje koje bi bile pogubne za moj ugled i čak možda i za ugled gospodina Meklejna. Svaka nada u njegova nežna osećanja prema meni bila je isključivo plod mojih snova i nisam smela da se prepustim toj tihoj raskoši.

„Gospođu Mekmilijan...“

„Da, gospođice Bruno?“ Mazala je buter na prepečeni hleb i nije podigla oči dok mi se obraćala.

„Gospodin Meklejn se osećao usamljen sinoć i pitao me je da mu pravim društvo. Da ja nisam bila tu sigurno bi pitao Vas. Ili Kajlija“ rekla sam odlučno. Namestila je naočare na nos i klimnula glavom. „Pa naravno, gospođice. Nisam pomislila ništa loše. Naravno da se radi o događaju koji će se teško ponoviti“.

Njena sigurnost me je sledila iako je bila razumna. U suštini i ja sam isto mislila. Nije bilo razloga da se nadam da će se poželjni neženja ovog kraja zaljubiti u mene. Bio je u invalidskim kolicima, nije bio slep. Moj crno beli svet bio je pravi i stalni dokaz moje različitosti. Nisam sebi mogla da dopustim luksuz da to zaboravim.

Nikada. Ili će se sve raspršiti.

Popela sam se uz stepenice kao i svakog drugog dana. Bila sam uzbuđena, iako sam se trudila da budem mirna.

Sebastijan Meklejn se osmehnuo kad sam otvorila vrata i tako poslao moje srce pravo u raj. Poželela sam da zauvek tamo ostane.

„Dobro jutro, gospodine“ mirno sam ga pozdravila.

„Kako smo zvanični, Melisanda“ reče prekornim glasom, kao da smo postali bliži zbog jedne obične večere.

Obrazi počеше da mi gore i bila sam sigurna da sam pocrvenela, iako nisam znala pravo značenje te reči. Crvena boje je za mene bila tamna, ista kao i crnilo mog sveta.

„To je iz poštovanja, gospodine“ rekla sam i smanjila zvanični

ton osmehom.

„Ništa nisam uradio da bih to zaslužio“ zaključio. „Naprotiv, ponekad sam čak bio grozan prema tebi“.

„Ne, gospodine“ odgovorila sam kao da hodam po miniranom polju. Strah da ću u njemu izazvati bes uvek je postojao i bio je prisutan u svakoj našoj razmeni reči, pa sam morala da budem oprezna. Iako je moje srce prestalo da bude takvo.

„Nemoj da lažeš. Ne podnosim to“ rekao je, a osmeh mu je i dalje bio na licu.

Sela sam ispred njega, spremna da počnem poslove za koji sam bila plaćena. Naravno da moj posao nije bio da se zaljubim u njega. To je bilo van diskusije.

Pokazao je hrpu koverata na radnom stolu. „Razdvoj ličnu poštu od poslovne, molim te“.

Jedva sam sklonila pogled, jer su njegove oči bile pune neke nove nežnosti. I dalje sam ih osećala ne meni, tople i neodoljive i s naporom sam se koncentrisala.

Jedno pismo mi je privuklo pažnju, jer nije imalo pošiljaoca, a i rukopis na koverti mi je bio poznat. Kao da to nije bilo dovoljno, primalac nije bio moj voljeni pisac, nego ja.

Ukočila sam se držeći koverat u ruci, a glava mi je bila prepuna raznih misli.

„Nešto nije u redu?“

Podigla sam pogled i sreća se sa njegovim. Pažljivo me je posmatrao i shvatila sam da me je sve vreme gledao.

„Ne, ja... Sve je u redu... Samo što...“ Izgubila sam se u

lavrintu nedoumice: da li da mu kažem za pismo ili ne? Ako mu ne bih rekla, postojao je rizik da će mu reći Kajl. On je podizao poštu i stavljao je na sto. Ili možda ni on nije primetio da je jedno pismo imalo drugog primaoca. Mogla sam da ga stavim sa strane i da ga uzmem kasnije. Ne, nije bilo moguće. Gospodin Meklejn je bio vrlo analitičan i ništa mu ne bi promaklo. Težina moje laži se spusti između nas.

Ispužio je ruku i priterao me uza zid. Shvatio je moju neodlučnost i želeo je da vidi pismo svojim očima.

Sa osmehom sa mu dodala pismo.

Na trenutak odvoji pogled od mene tek toliko da pročita ime na koverti, a onda me opet pogleda. Oči mu se ispuniše odbojnošću, gustom kao magla, žitkom kao krv, crnom kao neverica.

„Ko ti piše Melisanda Bruno? Neki verenik? Neki rođak? A ne, kako sam glup. Rekla si mi da su svi umrli. Ko onda? Možda neki prijatelj?“

Uhvatila sam loptu u letu i nastavila da lažem. „Mora da je moja stara cimerka Džesika. Znala sam da će da mi piše, ostavila sam joj adresu“ rekla sam i iznendila se kako su mi reči brzo izlazile iz usta, prirodne u svojoj neistinosti.

„Onda ga pročitaj. Sigurno jedva čekaš. Nije problem, Melisanda“. Glas mu je bio umiljat, ali prožet strašnom grubošću. U tom trenutku shvatih da mi je srce i dalje tu, iako sam ranije mislila drugačije. Bilo je naduveno, odvojeno od ostalih delova tela i preskakalo je. Kao i moj um.

„Ne... ne moram sada... kasnije ću... Hoću da kažem... Džesika sigurno nema neke važne novosti...“ blebetala sam i izbegavala njegov ledeni pogled.

„Sad ga pročitaj, Melisanda“.

Prvu put u životu shvatila sam kako otrov može da bude sladak, njegov miris primamljiv, njegova čarolija varljiva. Zato što njegov glas i njegov osmeh nisu pokazivali njegov bes. Samo su ga oči izdavale.

Uzela sam koverat koji mi je dodao vrhovima prstiju, kao da je zarazan.

Čekao je. Bilo je neke sadističke zabave u tim očima bez dna.

Gurnula sam koverat u džep. „Od moje sestre je“. Iz usta mi izađe istina, oslobodila se, a nisam ni mogla da je izbegnem. Čutao je, a ja sam hrabro nastavila.

„Znam da sam Vas slagala i rekla da nemam roditelje, ali... Ja sam stvarno sama na ovom svetu. Ja...“ Zafali mi glas. Pokušala sam ponovo. „Znam da sam pogrešila, ali nisam želela da pričam o njima“.

„Njima?“

„Da. Moj otac je još živ. Ali samo zato što mu srce i dalje kuca“. Oči mi se zamagliše od suza. „Kao biljka je. Alkoholičar u poslednjem stadijumu, ne zna ni ko smo nas dve. Ja i Monika, hoću da kažem“.

„Bilo je glupo sa Vaše strane što ste lagali, gospođice Bruno. Zar niste pomislili da će Vam sestra pisati? Ili ste se možda ovde sakrili da ne biste brinuli o svom ocu i ostavili tu brigu nekom

drugom?“ Glas mu je odjekivao kroz radnu sobu, ubistven kao metak.

Progutala sam suze i gledala ga izazivački. Lagala sam, nisam moga da poreknem, a on je smatrao da sam neko podlo biće, nedostojano da živi i da se poštuje.

„Ne dozvoljam Vam da dajete bilo kakav sud o meni, gospodine Meklejn. Ne znate ništa o mom životu niti o razlozima koji su me naterali da lažem. Vi ste moj poslodavac, a ne moj sudija, a još manje moj dželat“. Strašna smirenost kojom sam govorila više je iznenadila mene nego njega, i prinela sam ruku ustima, kao da su ona govorila umesto mene, razdvojena od mozga, sa istom samostalnošću koju su imali i moje srce i moji snovi.

Ustala sam tako naglo da je stolica iza mene pala. Podigla sam je drhtavim rukama, a mozak mi je bio u šizofrenom stanju.

Već sam stigla do vrata kad on progovori ledenom grubošću. „Uzmite slobodan dan, gospođice Bruno. Čini mi se da ste vrlo potrešeni. Vidimo se sutra“.

Došla sam do moje sobe u stanju transa i otrčala do obližnjeg kupatila. Tu sam se umila hladnom vodom i zagledala se u moj lik u ogledalu. Bilo je prepunilo čašu. Sve crno i belo što me je oduvek okruživalo više me je uznemirilo nego neki samrtnički pokrov. Osećala sam se kao da se klatim na ivici stene. Nisam se plašila što ću da padnem. Već sam nekoliko puta pala i uvek sam se ponovo dizala. Moja koža i moje srce bili su prekriveni milionima nevidljivih i bolnih ožiljaka. Bojala sam se da ne

izgubim zdrav razum, trezvenost koja me je do sada držala u životu. U tom slučaju najviše bih volela da se raspadnem.

Neisplakane suze su mi skupljale creva i uništile me. Izledala sam kao zombi, kao i junak jednog od Meklejevih romana.

Rukom sam pipnula džep suknje od tvida gde sam sakrila Monikino pismo. Šta god da je htela, morala sam da pročitam. Izvadila sam ga i pošla u sobu.

Bilo je teško kao džak cementa i pomislila sam da ga i ne otvorim. U njemu je moglo biti samo jedno: patnja. Mislila sam da sam jaka pre nego što sam došla u Midnajt rouz. Koliko sam samo pogrešila. Nisam bila uopšte.

Ruke su mi se pomerale bez moje volje kao da sam marioneta. One su otvorile pismo i raširile list koji je bio unutra. Nekoliko reči. Tipično za Moniku.

Draga Melisanda,

treba mi još novca. Hvala ti za ono što si mi poslala iz Londona, ali nije dovoljno. Zar ne možeš da tražiš od tog pisca da ti da nešto unapred? Nemoj da se stidiš, nemoj da se ustežeš. Rekli su mi da je prebogat. Uostalom živi sam, nepokretan, lako ga je ubediti. Požuri.

Tvoja Monika

Ne znam koliko dugo sam buljila u pismo, možda nekoliko minuta, možda satima. Ništa joj nije bilo važno. Moj život je imao smisla samo kao dodatak Moniki i mom ocu. Poželela sam da su oboje mrtvi i ta strašna misao koja je trajala nekoliko sekundi, ispuni me užasom. Monika je pokušavala da me voli

na svoj egoistični način. A moj otac... pa lepa sećanja na njega bila su tako oskudna da mi je zastao dah u grlu. Ali bio je moj otac. Onaj ko mi je dao život i koji je posle smatrao da treba da mi uništi.

Pažljivo sam savila pismo, čak previše pedantno. Zatim sam ga stavila u fioku komode.

Novac.

Moniki je bio potreban novac. Još. Prodala sam sve što je imala u Londonu, ne baš mnogo, pravo da kažem, da bi joj pomogla i, posle nekoliko nedelja, opet smo bili na početku. Znala sam da je tatino lečenje skupo, ali sad sam već počela da se plašim. Ako me Sebastijan Meklejn otpusti – a sam Bog zna da ima sto razloga za to, ako ni zbog čega drugog, ono da bi se zabavljao - naći ću se na ulici. Kako mogu, posle svega što se desilo, da mu tražim novac unapred? Bilo je strašno i pomisliti tako nešto. Monika se nikad nije ustezala, imala je zavidno debeo obraz, ali ja sam bila drugačija. Bilo mi je teško da komuniciram sa drugima, a da tražim pomoć bilo mi je nemoguće. Mnogo sam se plašila me ne odbiju. Samo jednom sam to uradila, i još uvek se sećam ukusa tog ne, osećaja da sam odbijena, zvuk vrata zalupljenih ispred nosa.

„Kajl je stvarno jedna lenština. Uzeo je kola i nestao još jutros i vratio se tek malopre. Gospodin Meklejn je besan. Prebio bi ga, ja ti kažem. Pa zar da ga tako ostavi i ode!“ Glas gospođe Mekmilijan bio je pun ljutnje, kao da je Kajl uradio nešto njoj lično.

Nastavila sam da premeštam hranu po tanjiru bez i malo želje da jedem.

Žena je nastavila da govori, opširna kao i uvek, i nije ništa ni primetila. Usiljeno sam joj se nasmejala i nastavila da se utapam u crni pokrov mojih misli. Gde ću da nađem novac? Ne, nisam imala izbora. Ima još dve nedelje do prve plate. Monika je morala da sačeka. Poslaću joj sve, mada sam mislila da to i nije baš pametno. Rizik da me otpusti bez najave, bio je užasno realan. Gospodin Meklejn je bio nepredvidiv čovek, neobičnog i nepouzdanog karaktera.

Povukla sma se u sobu toliko utučena da nisam mogla ni da plačem niti da se smirim. Spremila sam se za spavanje, prizivajući san, ali on nikako nije dolazio. Više nisam mogla ništa da kontrolišem. I telo me je izdalo. Nema potrebe da kažem da te noći nisam sanjala.

Glava sedma

Brbotanje u glavi bilo je kao ključanje crnog blata koje je bilo svuda oko mene i nigde nije bilo izlaza. Susret sa Meklejn timer nije bio leden kako sam očekivala možda i zato što me je ignorisao i nije mi ni otpozdravio. Celo pre podne se pravio kao da nisam tu, a mene je ophrvala moja lična nesreća.

„Do đavola! Prokleti kompjuter!“ Udario je rukom o sto na centimetar od kompjutera.

Potrudila sam se da zvučim prirodno. „Nešto nije u redu?“

Namrštio se ne gledajući me. „Nešto? Ništa nije u redu. Ništa“.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.